

ДЖОЙС БИЙМАН ПО МЪЖ ТАКА НЕ СЪМ КОПНЯЛА

Превод от английски: Стефан Витанов, 1993

chitanka.info

Сара потопи четката в бидона със светлосив емайллак. След това се изправи и разкърши тяло. Беше на двадесет и осем години и в отлична физическа форма, но въпреки това след дългото стоене наведена гърбът я болеше ужасно.

Постоя известно време заслушана в плискането на вълните по дървения корпус на лодката. В пристанището Чарлстън цареше обичайната дневна суетня. Бучаха мотори, носеха се викове на рибари, а над водата с крясъци се стрелкаха чайки.

Зад гърба ѝ се чуха стъпки. Обърна се и надникна над покрива на кабината. Загорял от слънцето младеж мина уверено по трапа и скочи леко на палубата.

— Внимавай, Сенди! Току-що е боядисано! — извика му тя, но той вече се беше опрял на стената на каютата.

— По дяволите! Не можа ли да сложиш преграда? Или поне да смениш боята?

— Тази лодка е била боядисана в сиво, бяло и черно от самото начало. Между другото, ти тогава си ходел прав под масата. — Сара премести бидона с боята. — Освен това, Грег никога не правеше промени.

— А това, което прави Грег, винаги е правилно!

— Точно така. Цветовете оформят лицето на лодката. Придават ѝ индивидуалност.

Сара свали бялата си памучна шапка. Русите ѝ къдрици се разпиляха по раменете. Погледна нагоре към безоблачното синьо небе и присви очи.

— Ако времето се задържи така, ще изсъхне бързо.

Младежът се облегна на перилата.

— Ще свършиш ли скоро тук? Обади се майка ти. Трябва да купиш и малко глина на връщане.

— Благодаря, Сенди!

Сара галовно прокара ръка по борда на лодката. Очите ѝ блестяха. Беше довольна от работата си.

— За сезона ще изглеждаш чисто нова, „Бет“!

— Видя ли яхтата, дето пристигна вчера? Отзад е, между „Кечи Мора“ и „Доринда“. Не е лошо коритцето... — Сенди посочи към кея.

— Днес не видях нищо, Сенди. Бях се натоварила като кон с три бидона боя, а на всичкото отгоре, кучето на Джейкъб отново ме

нападна — Сара се намръщи. — Някой ден ще извия врата на това псе и ще го пусна във водата. Без малко да разсипя боята заради него. Кажете сега, защо се впечатли толкова от въпросната яхта.

Сенди се ухили иронично и я огледа от главата до петите.

— Защото изглежда малко по-изискано от теб и твоята черупка.

Сара го погледна убийствено. Носеше раздърпани джинси и блуза без ръкави. Бяха изцапани със сива боя и машинно масло. Прическата ѝ можеше да се окачестви като на „дете без майка“.

— Ах, колко си любезен! За твоё сведение, винаги нося джинси, когато съм на борда. Освен това, искам по-скоро да добия тен.

— Трябваше да видиш онзи баровец от яхтата! Сигурно тенът му е даден по рождение. Контрастираше много добре с яркобелия цвят на корабчето му. А то пък няма нищо общо с твоята сива плаваща барака.

Сара изглеждаше, като че ли ей сега ще го сграбчи за гушата. След това процеди през зъби:

— И тъй, Сенди, благодаря ти още веднъж! Също и за изказаните комплименти. За да не ти се замайва главицата от случайни гледки ще спомена, че „Бети Лу“ не е играчка, а истински риболовен кораб!

Последните думи бяха изречени през рамо, докато Сара се изкачваше към каютата. След това тя се обърна и рече:

— Ще ми подадеш ли бидона, Сенди? Искам да боядисам и отвътре.

— Не съм сигурен, но ми се струва, че майка ти те чака, Сара — Сенди се качи две стъпала и подаде бидона.

— Нямаше ли днес концерт в училището на Ейнджи?

— О, боже, как лети времето! Съвсем бях забравила! — Сара се втренчи в часовника си. — Още не е късно. Идвам веднага!

Затвори бързо каютата и последва Сенди по палубата. Като минаваха по кея, хвърли поглед на лодките, закотвени една до друга зад големия вълнолом. „Бети Лу“ беше почти в края на дървения док. Трябваше да се изминава всеки ден цялото разстояние, а и мястото за маневриране беше по-малко, отколкото за другите лодки.

Всички тук я познаваха. Докато вървяха покрай дългата редица морски съдове, от тях се чуваха поздрави, а Сара отвръщаше усмихнато. През дългите години, откакто беше станала притежателка на „Бети Лу“, си бе спечелила любовта и уважението на хората. Риболовният сезон в Чарлстън е кратък и свързан с много

неприятности. Взаимната помощ и подкрепа тук са закон. Понякога от тях зависи не само трапезата, но и животът.

В началото му направи впечатление походката ѝ — лека и бърза. След това погледът му пробяга по закръглените бедра в изтъркани джинси.

Облегна се на перилата и се огледа наоколо. После отново проследи с поглед младата жена. Внезапно съгледа кучето. Беше огромен светлокафяв булдог, който се втурна към нея, като лаеше ожесточено. Мъжът от яхтата се втурна по трапа. Нямаше никакво време за мислене. Стигна тъкмо навреме, за да я спаси от развилнелия се булдог, преди той да я събори във водата. Гръмотевичният лай на кучето се смени с квичене. Жената цялата трепереше. В ръцете си я чувстваше лека като перце.

Докато Сара вървеше по кея към мястото, където беше паркирана старата ѝ кола, до нея достигна познатият лай на кучето на Джейкъб. Обърна се и го съгледа на три метра от себе си. Явно песът беше решил окончателно да си разчисти сметките с нея, защото се приближаваше с пълна скорост и зъл блясък в очите. Сара се изплаши и изкрещя:

— Млъкни! Изчезвай оттук!

Думите ѝ не направиха особено впечатление на булдога. Този път направо беше побеснял. Тя отстъпи назад и потърси пипнешком дъсчения парапет. Изведнъж я обгърнаха силни мъжки ръце.

За миг се сгуши в топлата му прегръдка. Чу го как заповяда на булдога да се махне и звярът на Джейкъб се отдалечи с подвита опашка. Когато почувства, че е на безопасно разстояние, той се обърна и изръмжа заканително. Държеше да се разбере, че смята поражението си за временно. Сара долови тих смях до ухото си:

— Сега сте в безопасност.

Тя се обърна и колебливо се освободи от прегръдката на мъжа. Беше едър, с тъмноруса коса и силен слънчев загар. Веднага ѝ стана ясно, че срещу нея стои човекът от бялата яхта, предизвикал неудържимото възхищение на Сенди. Сините му очи блещукаха

весело, а около тях се образуваха малки бръчици. Сара реши, че е на около тридесет години.

Мъжът отвърна спокойно на любопитния ѝ поглед. Огледа я от главата до петите и тя се изчерви.

Изведнъж се притесни от факта, че кожата ѝ още не е придобила хубав тен, а носът ѝ е покрит с лунички.

— Благодаря ви — измърмори несигурно, след което впери очи в изцапаните си джинси. — Днес боядисвах.

Пое дълбоко въздух и се усмихна притеснено. После продължи:

— Вие сигурно сте собственикът на яхтата, която пристигна снощи. Още не съм я видяла, но вече чух да се говори. Сигурно е страхотна.

— Каня ви да я разгледате. Предполагам, че се интересувате от яхти.

Сара се смути.

— Не мога сега — огледа се и продължи несигурно: — Може би някой друг път. Трябва да отида на един училищен концерт. Той започва след... — Погледна часовника си и се ужаси. — Господи, остават четиридесет и пет минути. Ще закъснея!

Преди мъжът да отговори каквото и да било, Сара вече бързаше към колата.

Поканата за посещение на яхтата не я развълнува. Интересите ѝ бяха съсредоточени единствено в риболова.

Мъжът я проследи с поглед. Представи си как ще изглеждат хубавите ѝ стройни крака без джинсите. След това поклати глава. Явно не принадлежеше към момичетата, които полудяват по яхтсмените при първата среща.

Докато караше към къщи, Сара мислеше за срещата си с непознатия. Още чувстваше допира на ръцете и топлината на тялото му.

„Кога ли за последен път ме е докосвал мъж?“ — помисли си.

Откакто съпругът ѝ Грег загина преди пет години, тя посвети цялото си внимание на възпитанието на дъщеря си и на риболова. Трябваше някак да изкарва прехраната си. Не ѝ остана време за мъже. Освен това, никой не можеше да бъде като Грег.

„Все пак ми липсваха малко топлина и грижи“.

Тази мисъл още се въртеше в главата ѝ, докато паркираше при магазинчето на Мери.

Продавачката в малкото полутъмно помещение се усмихна весело като я видя:

— Майка ти се обади. Ето тук е материалът — подаде ѝ пластмасова кесия с мокра сива глина.

— Благодаря ти, Мери. Утре ще донеса няколко готови неща. Чао!

Сара се измъкна навън с тежката кесия. Половин час по-късно, вече изкъпана и официално облечена — тя седеше в колата заедно с дъщеря си Ейнджи и майка си — Хелен Лендли. Въздъхна облекчено. Вече можеше да се успокои и да се посвети на семейството си.

Ейнджи беше възбудена.

— Как изглеждам, мамо? Мислиш ли, че ще се справя? Какво ще стане, ако изведнъж забравя текста?

— Всичко ще бъде наред, скъпа. Изглеждаш като същински ангел. Ако и пееш по същия начин, аплодисментите ще бъдат неударжими, а бисът — неизбежен.

Трябваше да я окуражи. Познаваше добре дъщеря си и можеше да ѝ влезе в положението. Навремето и тя беше участвала като малко момиченце в традиционния пролетен концерт на училището и още си спомняше вълнението и сценичната треска.

— Ейнджи, през последния месец си се упражнявала всеки ден. Пееш наистина чудесно — майката на Сара обгърна раменете на внучката си. — Без съмнение всичко ще мине добре.

— Ейнджи може да се гордее с гласа си — отбеляза Сара, когато дъщеря ѝ изчезна зад кулисите.

— Надявам се, че ще използва добре таланта си — отвърна Хелен. — Не трябва да я насилваме обаче.

— Аз съм последният човек, който ще упражни натиск върху Ейнджи, мамо. След смъртта на Грег тя ми е единствената утеха. Как ли щеше да се гордее с нея, ако можеше да я види тази вечер! — гласът ѝ затрепери. — Толкова я обичаше.

— Ейнджи беше единствената утеха и за двете ни — отбеляза Хелен и двете влязоха в залата.

Представлението имаше пълен успех. Аплодисментите бяха възторжени, както се и очакваше. Лицата на изпълнителите грееха.

Ейнджи беше наистина щастлива.

Като се прибраха у дома, Сара се отпусна с въздишка на едно кресло.

— Какво ще кажете за една чаша горещ шоколад? — предложи тя. — Но след това ще трябва да поработим...

След малко Ейнджи лежеше на канапето и отпиваше с удоволствие от чашата си, а Сара и майка ѝ седяха на масата и съсредоточено оформяха късовете сурова глина пред себе си. Малката ги наблюдаваше с интерес.

— Най-добре е да си лягаш — обади се Сара. — Вече е късно, а ти си изморена.

— Но мамо, изобщо не съм изморена.

— Познавам те. Освен това, утре трябва да ставаш рано. Изпий си шоколада и марш в леглото.

— Не може ли да погледам още малко?

Бабата също прекъсна заниманието си и се обади:

— Достатъчно си гледала! Налага се да поработим поне още един час — следователно трябва да изчезваш!

Момичето се нацупи и допи последната глътка шоколад. След това целуна двете жени за лека нощ и излезе.

— Добре се представи, нали, мамо? — попита Сара, когато вратата се затвори зад Ейнджи. — Дали не ѝ дойде прекалено?

— Не, но ти се притесняваш много за нея, защото нямаш достатъчно време, което да ѝ посветиш.

— Да, вероятно имаш право. Но нали трябва да поддържам „Бети Лу“ и да припечелвам по нещо. Без теб нямаше да се справя.

— Радвам се на всеки ден прекаран с Ейнджи. Всички баби се радват на внуците си. Но нека да сменим темата, докато не сме навлезли твърде надълбоко.

Сара остави готовата ваза на полицата. След това се усмихна:

— Между другото, днес ми се случи нещо забавно.

— И какво по-точно?

— Срегнах един вълнуващ яхтсмен. Кучето на Джейкъб ме нападна и той ме спаси. За съжаление не му направих добро впечатление. Бях се смазала с боя до ушите, а с тези джинси приличах на Том Сойер, когато е боядисвал оградата.

— И как изглеждаше „твоят“ човек? — Хелен не се стараеше да прикрива любопитството си.

— Страхотно! Висок и атлетичен, с безупречен тен, облекло и маниери... Покани ме да разгледам яхтата му, но не беше много настоятелен. Направи го вероятно само от любезност, а пък аз трябваше да бързам за насам. Така си пропуснах шанса да зърна за момент една модерна яхта — рожба на висшите технологии.

Сара въздъхна и постави следващата вазичка на лавицата.

— Изпече ли предишната партида?

— Да. Тази нова глазура е наистина чудесна. Ако не си много уморена, можем да изпечем още сега готовите неща.

Сара огледа критично резултатите от дългия си труд. Вазите и паниците наистина бяха сполучливи. Глазурата им беше тъмнозелена и по нея блещукаха отражения от лампата. На дневна светлина сигурно нямаше да изглеждат толкова добре. Внимателно завиха глинените изделия в мека хартия и ги наредиха в кашони.

На следващия ден, след като предаде партидата, Сара влезе в малкото кафене на края на пристанището. Обичаше тези ранни утринни часове, когато мъглата още не се е вдигнала и светлината на току-що изгрялото слънце се разсейва и омекотява. Тогава сградите и корабите изплуват като сенки от нощния мрак, а морето изглежда призрачно. Не след дълго наоколо ще стане шумно и ще започне ежедневието й на борда на лодката.

В това заведение готвеха вкусно, а кафето беше силно и миришеше хубаво. Сара седна на един от старите олющени столове и си поръча закуска. Обгърна чашата с горещо кафе, за да стопли пръстите си и вдъхна с наслада аромата му. Забеляза зад себе си още двама ранни посетители.

Неволно се заслуша в разговора им. Говореха си за времето и за живота край Тихия океан. Единият от гласовете й се стори някак познат. Принадлежеше на вчерашния яхтсмен. Сара се замисли, дали да не се обърне и да поздрави. „По-добре не“ — реши тя. Не бяха много моментите, когато можеше да изпие кафето сама и на спокойствие. Внезапно чу нещо, което я накара да замръзне.

— Тук в Чарлстън също си имате дежурни мацки по корабите. Мислех, че се срещат само в големите пристанища. В Калифорния са на всяка крачка. Готови са на всичко, когато ги вземеш на борда —

гласът звучеше цинично. — Вчера срещнах една на кея. Тъкмо бях решил да отплавам с „Карена“ и се сблъсках с някакво мърляво малко същество. Без съмнение, искаше й се да я покана на яхтата. Като видя, че номерът не минава, се измете.

Сара стисна до болка чашата в ръцете си.

— Тялото й не беше лошо, но беше цялата оплескана с боя. Толкова дълго съм сам в морето, че се заглеждам във всяка фуста. Половата диета понякога ми идва нанаягорно...

Сара изпита желание да се обърне и да му излее кафето във врата. Овладея се в последния момент — жалко за кафето. Затвори очи и преброи бавно до десет. После отпи голяма глътка. Нямаше нужда да предизвиква скандали и да става за смях.

В този момент й донесоха закуската — голяма чиния с яйца на очи и шунка. Толкова се беше втренила в чинията, че сервитьорката се разтревожи:

— Да не би да съм сбъркала нещо?

— Не, не, благодаря — взе приборите и започна да се храни. Мислите й обаче не бяха в шунката, а душевният й покой беше безвъзвратно нарушен. Познатият глас зад гърба й не й даваше мира. Сега се говореше за риболов.

Най-после мъжете привършиха закуската и се изправиха. Вероятно непознатият безсрамник щеше да отплува още днес с проклетата си яхта. Сара за нищо на света не искаше да се среща с него.

„Бети Лу“ се поклащаше леко на мястото си. Сара отвори вратата на каютата. Мъглата още не се бе вдигнала. Въздухът беше влажен и студен — тя се загърна с якето и нахлупи до уши шапката си. След това се огледа в малкото помещение.

Обзавеждането се състоеше от неголям умивалник, печка с две газови горелки, маса и дълга скамейка. Двама души можеха да спят там. Сара беше прекарвала не една нощ в открито море, ако поради силен вятър или голямо вълнение не успееше да се прибере навреме в пристанището.

Над скамейката имаше лавица. Там стояха книгите на Сара — единственият лукс на борда на лодката. С тях беше прекарала много

самотни нощи в открито море.

Излезе от каютата и надникна в моторното отделение. Завъртя ключа на стартера. Дизеловият двигател изръмжа неистово и след това запърпори равномерно. Остави го да поработи известно време, като се вслушваше в ритъма му. После го угаси.

След това се прибра в каютата, изпразни лавицата и се зае да боядисва стената в бяло. Мина половин час и светлината от прозорчето се усили. Можеше вече да си свали якето. Слънцето беше пробило мъглата и лъчите му приятно топлеха.

Сара отстъпи крачка назад, за да се полюбува на работата си. Внимателно сложи на печката медно канче с вода и извади пакет чай от малък шкаф в стената.

Излезе навън и седна на палубата да си изпие чая. Гледаше лодките, които напускаха пристанището и поздравяваше, щом видеше някой познат.

Споменът за случката от сутринта я потискаше. Забележката на зализания яхтсмен я засегна по-дълбоко, отколкото беше готова да признае дори пред себе си. Замисли се дали наистина ѝ се искаше да иде на яхтата. Днес беше изцапана с бяла боя — цвят, който би подходдал напълно на обстановката. Засмя се неволно — „дежурни мацки по корабите“. Можеше да каже „моряшки курви“, за да е напълно ясен. Само че въпросните мацки не са изцапани с боя. И не носят джинси...

„Трябваше да взема една изцапана четка и да я изпусна върху новичките му обувки“ — продължаваше да се ядосва Сара. Стана и огледа още веднъж пристанището и корабите. Яхтата беше най-отзад. Открояваше се великолепно на фона на тъмната вода. Изглеждаше като прекрасно видение. Същински реквизит от някоя модерна приказка от хиляда и една нощ.

Сенди имаше право — „коритцето“ си го биваше. Конструкцията и изработката бяха перфектни. Без съмнение можеше да устои и на най-големите океански вълни, да следва вятъра и да се управлява лесно. Да, сравнението със старата „Бети Лу“ не беше в полза на последната. Сара поглади с ръка изтъркания борд на лодката си. Прясната боя не можеше да скрие възрастта ѝ.

Колко пъти я беше прегръщал Грег тук, на тази палуба...

„Тази излъскана яхта не е преживяла и половината от това, което «Бет» има зад гърба и — помисли си Сара. — Онзи баровец никога не е стоял потънал до колене в хлъзгавата маса току-що уловена риба. Никога не е прекарвал дълги дни, подготвяйки мрежата. Не се е взирал с часове във вълните, да открие признаците на приближаващия рибен пасаж... Просто е един от многото любители, които притежават тлъсти банкови сметки, но хващат морска болест веднага щом се появи облаче на небето. Такива предизвикват само насмешка у рибарите“.

Сара ядосано тръсна глава. Защо да се ядосва? Просто не трябва да мисли повече за това. Хвърли още веднъж поглед към яхтата. Само си губеше времето. Непознатият не я заслужаваше.

Слънчевата светлина блестеше по леките вълни и по белите й бордове. Двама високи мъже минаха по трапа. Сара позна мъжа, който видя вчера, придружен от Джордж — началника на пристанището.

Докато непознатият разпъваше платната, Джордж се сбогува и напусна яхтата. След това се чу звук на запален двигател. Значи заминаваше.

Сара беше някак разочарована. Слезе две стъпала надолу към каютата и реши да се заеме с работата си. Внезапно моторът замлъкна.

„Бети Лу“ се заклати. Вълните бяха от някоя лодка, която минаваше наблизо. Сара изскочи на палубата и съгледа точно пред себе си бялата яхта, която влизаше в съседния док. Стресна се и се хвана за мачтата.

Този край на доковете се използваше само от съдове, които ще престоят дълго време в пристанището.

Само тънка ивица вода разделяше двете лодки.

Лош късмет — всеки друг съсед щеше да е добре дошъл, но не и нахалният чужденец. Наблюдаваше го как маневрира. Внимаваше много да не би яхтата да се удари прекалено силно в дока. След това скочи на кея и завърза сръчно въжето. Вятърът развяваше тъмнорусата му коса.

Внезапно вдигна глава и съгледа Сара. Очите му отесняха за миг.

— Никога ли не се разделяш с това ведро боя? — извика през борда.

Тя се засмя неволно.

— Понякога се разделям. Но днес трябва да използвам слънцето, за да изсъхне.

Обърна се и понечи да слезе в каютата.

— Хей, как се казваш всъщност? Знаеш ли какво, трябва ми една чаша захар. Ще ми заемеш ли?

— Казвам се Сара Шийфър — постара се гласът ѝ да бъде студен и резервиран.

Заслиза надолу по стъпалата. В никой случай не трябваше да любезничи. Този човек не заслужаваше и капчица приятелство. Тазсутрешният разговор, на който беше станала неволна свидетелка, я беше отвратил. Трябваше ѝ време, за да свикне с мисълта, че занапред ще го среща често. Защо му трябваше да идва тук?

Тъкмо го беше прогонила от мислите си. Но все пак беше преминала през много перипетии в живота си, за да се терзае. Беше преживяла бури в открито море, когато от студа ръцете се вдървяват, мъгли, в които губиш всякаква ориентация и не можеш да се върнеш в пристанището, периоди, в които рибните пасажи просто изчезват и дни наред изваждаш от водата само изпокъсаната мрежа...

Днес се беше натъкнала на един атрактивен нахалник — имаше си нов елегантен съсед по док, само дето не ѝ беше приятен. Това не беше болка за умиране, щеше да го преглътне някак.

„Бети Лу“ се заклати. Някой се беше качил на палубата. Досещаше се кой може да бъде. В следващия момент съседът досадник напъха главата си във вратата и се ухили.

— Може ли да вляза?

Измърмори нещо, в смисъл че може.

— Не успях да се представя. Казвам се Мат Ейндриън — усмихна се и подаде ръка.

Сара колебливо протегна своята, после веднага я дръпна. Мъжът пристъпи напред и огледа обстановката. След това впери поглед в нея.

— Всъщност на кого принадлежи лодката?

— Моя е.

Сара вирна раздразнено брадичка. Точно този въпрос очакваше да чуе. Забеляза как очите му се разшириха от учудване. Поне нямаше да я смята вече за „дежурна мацка“. Трябваше да се досети, че интересът ѝ към яхтата му е бил чисто професионален.

Мъжът се ухили отново и се облегна на масата.

— Малко е старичка, а?

Това бяха думите, които със сигурност можеха да вбесят Сара. За нея единственият заслужаващ внимание факт беше, че лодката ѝ принадлежи и че е свързана с много скъпи спомени.

С мъка преглътна хапливия отговор, който ѝ дойде наум и изобрази върху лицето си презрителна усмивка.

— Стара, но запазена. За риболов е без грешка — щеше ѝ се да му даде да разбере, че неговата е само една скъпа играчка и че ако му се наложи да се прехранва от нея, сигурно ще умре от глад.

— Но сигурно не работите сама, нали?

— Тъкмо обратното. Е, понякога ми идват и помощници.

Гостът ѝ сбърчи чело.

— Доста тежка и рискована работа за жена.

— Такъв е животът — Сара посочи към ъгъла на каютата. — Имам спасителна лодка, радиостанция, а освен това обикновено ходим в морето на групи. Навсякъде има риск. Ами вие? Да не би да си пътувате ей така — сам-самичък в океана? Не бих казала, че е нещо съвсем безопасно, особено ако откаже моторът.

— Като не става с мотора, карам с платната. Оправям се някак.

— Виждате ли там сандъчето с инструменти, мистър Ейндриън?
— Сара посочи шкафа в ъгъла. — Там има всичко необходимо, за да се справя, с каквато и да е авария. Ако проблемът е наистина сериозен, викам охраната на пристанището.

Мат си даде сметка за острия ѝ тон и промени темата:

— Да не би да ходите на парад с лодката? Навсякъде е излъскана и мирише на боя. Или може би това е парфюмът ви?

Ухили се отново, явно възхитен от остроумието си. Едрото му тяло сякаш изпълваше помещението. Сара сдържа усмивката си и го поведе нагоре към кабината за управление.

— Не е парфюмът ми. Може би миризмата е твърд силна за изтънченото ви обоняние. Тъкмо щях да мия четките.

Мат пръв изкачи стъпалата и ѝ подаде ръка. Пръсти те му бяха силни и топли — Сара трепна при допира им. Като влязоха в машинното, мъжът огледа с интерес инструментите, индикаторите и старото кормило, изработено от дърво и месинг. Внимателно докосна кутията на компаса.

Сара се облегна на стената. Тук мястото беше дори по-малко, отколкото в каютата и тя просто чувстваше топлината, излъчвана от тялото на Мат. Близостта му я правеше неспокойна. Извикваше у нея рояк спомени от отдавна отминалото време, когато Грег беше жив.

Мат се извърна и я погледна в очите. Погледът му беше изпълнен със съмнение.

— И вие управлявате всичко това съвсем сама?

— Естествено.

Той пристъпи крачка напред и хвана ръката ѝ. Обърна я с дланта нагоре и се загледа. Въпреки многото работа, ръцете на Сара бяха с мека, еластична кожа. Мъжът се засмя сухо:

— Май ме вземаш за глупак?

Преди да каже каквото и да било, той я привлече към себе си и бързо я целуна по челото.

— Когато пораснеш, малката, можеш да ми се обадиш.

Обърна се и излезе през вратата. Сара почувства как гневът я изпълва. Лицето ѝ почервения. Пристъпи навън, но Мат беше изчезнал.

Гневът ѝ постепенно премина и по лицето ѝ заигра усмивка. Помисли си, че сигурно изглежда доста по-млада, отколкото е всъщност. Тази мисъл ѝ допадна. Влажният въздух поддържаше кожата ѝ мека и без бръчки, от постоянната работа тялото ѝ беше станало гъвкаво и издържливо. Сигурно самоувереният яхтсмен я вземаше за някоя глупава тийнейджърка.

Но това не му даваше право да я целува! Слезе надолу към каютата и натопи четките в разредителя. Реши за в бъдеще да не допуска в главата си мисли за този мъж. Взе ръкавиците си от шкафа и излезе на палубата.

Скочи леко на кея, мина покрай бялата яхта, като се пребори с желанието си да се обърне към нея, а и към мъжа на борда ѝ. Дългите години самота я бяха научили да потиска някои свои неволни импулси.

На другата сутрин времето се промени. Ръмеше, а вятърът стана студен. Сара отпи последната глътка кафе и погледна към дъщеря си на другия край на масата.

— За днес бях ти обещала да те взема на борда. Трябва да проверя двигателя. Можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се, мамо. Точно затова станах толкова рано.

Гласът на момичето беше много сериозен и това развесели Сара.

— Само че днес ще е влажно и студено, а не слънчево като миналия път.

Стана и се протегна.

— Дълъг ден ще бъде. Ще се върнем чак късно следобед.

Тя се прозя, а Ейнджи се изкиска.

— Аз съм много по-бодра от тебе, мамо. Освен всичко друго, възнамерявам да хвана и нещо за обяд.

Сара погали нежно дъщеря си по къдриците.

— Вече ми е ясно. Аз ще работя, а ти през цялото време ще ловиш риба — помилва отново дъщеря си, а след това я взе в ръце и я вдигна. — Обаче съм намислила нещо друго. Ще те уча на мореплаване — аз ще съм капитанът, а ти — юнгата.

Станаха от масата. Бързо навлякоха дебели вълнени пуловери.

— Сара, вдигаш повече шум от десетина палави малчугана... — Хелен се появи в кухнята, облечена в пъстър халат и веднага си наля чаша кафе. — Тук има стари хора, които се нуждаят от малко спокойствие.

— Но, мамо, кой тук е стар? Ние с Ейнджи възнамеряваме да поработим малко — подаде якето на дъщеря си. — Господи, я погледни колко е пораснала внучката ти!

Гледаше ококорено окъселите ръкави на якето ѝ. Хелен отбеляза:

— Много е пораснала за възрастта си. Прилича на тебе. И вдига също толкова шум. Хайде, изчезвайте и двете! Искам да си изпия кафето на спокойствие.

Излязоха навън в студената мъгла. Сара знаеше, майка ѝ ще се наслаждава за съвсем кратко на кафето си, а след това също ще се заеме с работа. Вечерта ще ги чака. Няма да се успокои, докато не ги види да се прибират. Хубаво беше да знаеш, че някой те чака.

По доковете вече кипеше работа. Сара и Ейнджи поздравяваха приятелите си, които срещаха по пътя.

Прогнозата за времето казваше, че нямало да има голямо вълнение. Излизането от пристанището щеше да е без проблеми. След това трябваше да чакат, докато течението се обърне към залива, за да могат да се приберат. Сара нямаше никакво желание да прекара следващата нощ в морето, особено сега, когато дъщеря ѝ беше с нея. Когато минаха покрай бялата яхта, Ейнджи се спря.

— Кога ли е дошла? Ходи ли да я разгледаш, мамо?

Сара си спомни за срещата си с Мат Ейндриън.

— Не, не съм ходила. Нямам време да се занимавам с лъскави играчки — дръпна Ейнджи по трапа на „Бет Лу“. — Можеш да провериш въжетата, докато разтоварвам припасите и риболовните ти принадлежности. Но няма да тръгваме, докато не ти кажа. Моторът трябва да се подгрее.

На светлината на лампата прясно боядисаната каюта изглеждаше приветлива и уютна. Сара разпредели продуктите в чекмеджетата на шкафа и отиде в кабината за управление, за да провери инструментите и радиостанцията. Всичко изглежда беше в изправност. Вслуша се в шума на дизеловия двигател и повика Ейнджи.

— Всичко наред ли е при тебе?

Отвън се чу звънкият смях на дъщеря ѝ. Какво ли я беше развеселило толкова в тази сива, студена утрин. Излезе на палубата и се озърна.

Оттатък, в бялата яхта, Мат Ейндриън току-що беше излязъл от кабината. Носеше дълго меко яке и изглеждаше сънен и ядосан. Шумът от мотора го беше изтръгнал от съня. Разтърка очи и погледна недоволно в посока на „Бети Лу“.

— Има вид на разсърден пасажер — констатира безцеремонно Ейнджи като хихикаше.

Мат се загледа в нея. Сигурно предполагаше, че тя е причината за веселбата.

— Да, но яхтата е негова, мила, — отвърна Сара достатъчно силно, за да я чуе мъжът отсреща. — Сигурно е препил вчера и не си е доспал.

Мат изглеждаше объркан и само разтърси глава.

— Кога ще тръгваме, мамо?

— Веднага, Ейнджи. Можеш да отвържеш въжето.

Моторът загрея — хвърли още един поглед към Мат Ейндриън и забеляза, че той им маха.

Изчерви се леко, влезе в кабината и застана зад кормилото. Малко по-късно „Бети Лу“ излезе от пристанището и навлезе в океана. Вълните бяха тъмносиви. Безкрайната водна пустош предизвикваше страх. По-късно, когато мъглата се вдигнеше, слънчевите лъчи щяха да заблестят по вълните, а водната повърхност щеше да се оцвети в зелено и тъмносиньо.

Сара винаги щеше да обича този океан. И винаги щеше да се страхува от него. Искаше да предаде същите чувства и на дъщеря си.

Докато Ейнджи приготвяше въдиците си, тя провери кормилото и въжето, с което се изтегляха мрежите по време на риболов. Бяха в добро състояние. С първото хвърляне Ейнджи хвана няколко малки рибки. Когато слънцето се издигна високо в небето, Сара и дъщеря ѝ си направиха малка почивка. Свариха си чай и доматиена супа. Облаците се разкъсаха, но въздухът още беше студен и влажен.

Когато преваля пладнe, Сара приключи с работата по лодката.

— Готово, Ейнджи! Всичко е наред. Сега се нуждаем само от разрешително за риболов и много риба — наведе се през борда. — „Бет“ е готова. Може да вземе доста товар.

— Много ми се иска да дойда някой път с теб на риболов, мамо, — обади се Ейнджи.

Във ведрото до нея имаше няколко рибки и водорасли.

— Не трябва да подценяваш училището, скъпа. Като пораснеш още малко, ще те взема някой път — Сара оправи осигурителното въже, с което Ейнджи се беше привързала към парапета. — Ще се връщаме? Баба ти трябва да наготви рибата за вечеря. Ти ще управляваш, докато влезем в пристанището. Или предпочиташ да ловиш риба?

Ейнджи ѝ подаде кофата със сериозна физиономия.

— Трябва да се упражнявам в навигация. Ще използвам само карта и компас.

— Трябва да внимаваш за други лодки! Можем да се сблъскаме — Сара я погали по косата.

Извади рибата върху масата и започна да я чисти. След като приключи, изми си ръцете с морска вода и се загледа в небето. Облаците се разсейваха все повече, а слънцето блестеше силно.

Дали Мат ще се сърди, че го събудиха толкова рано? Засмя се като си спомни как им махаше за довиждане. После се сети за думите му от вчера: „Когато пораснеш, малката, можеш да ми се обадиш“.

Сара се омъжи на седемнадесет — непосредствено след като завърши училище. Въпреки че беше толкова млада, бракът ѝ с Грег и малката им дъщеря значеха всичко за нея.

Смъртта на Грег наистина я накара да порасне. Вече трябваше да се справя с всички проблеми съвсем сама. Необходимо беше да се

грижи за Ейнджи, а и за майка си, която след смъртта на съпруга си живеееше сама.

— Мамо, вече пристигаме — възбуденият глас на дъщеря ѝ я откъсна от мислите.

Върна се към действителността и забърза към кабината. Ейнджи отстъпи назад и ѝ предаде управлението.

— Добре се справяш, юнга! Скоро ще дойде времето, когато сама ще вкарваш лодката в дока, а аз ще си пия кафето на палубата.

— Благодаря ти, мамо! Отивам навън да гледам къде минаваме.

— Вържи си осигурителното въже! Не искам да губя малки момиченца в морето. После трудно се намират.

Ейнджи послушно привърза тежкото въже за колана си и се покатери на покрива на каютата.

Слънцето блестеше по водната повърхност. След тазсутрешния студ Сара се наслаждаваше на топлината му. Вятърът духаше от запад. „Бети Лу“ уверено пореше вълните на пристанището, управлявана от опитните ѝ ръце.

След като се преминеше линията на вълнолома, влизането в Чарлстън беше детска игра. Но дотогава беше необходимо голямо умение и тънко чувство за подходящия момент.

Въртейки кормилото, Сара чу по радиото разговорите на други рибари. Повечето гласове ѝ бяха познати. Няколко пъти взема микрофона, за да поговори с приятелите си.

Скоро „Бети Лу“ пристигна на мястото си. Бялата яхта се поклащаше невъзмутимо. Пак трябваше да се среща с Мат. Сара сръчно вкара лодката в дока и завърза въжето. Когато привърши, видя съседа си да ѝ се усмихва.

— Както изглежда, не сте ме будалкала вчера. Наистина вие сте капитанът — Мат вдигна извинително ръце. — Но изглеждате толкова млада, че не бих повярвал, че можете да управлявате лодката, а и че имате толкова голяма дъщеря.

— Достатъчно съм възрастна.

Опита се да му се усмихне. Май че най-после я вземаше насериозно. Може би щеше да се сприятели и с него, както и с всички останали рибари на пристанището.

— А къде е останалият екипаж? — Мат пристъпи по-близо до клатушкация се трап.

Сара се озърна. Ейнджи беше изчезнала някъде. Заедно се качиха на палубата. Момиченцето лежеше на покрива на каютата и спеше дълбоко.

— Уморила се е — Сара се усмихна.

— Сигурно защото капитанът е много строг. Не се ли съпротивлява, като я карате да работи толкова?

— Само ако ѝ намаля дажбата.

— Защо не дойдете оттатък при мене да изпием по едно кафе? Тъкмо съм сварил една голяма кана. Ще седнем на палубата и така ще видим дъщеря ви като се събуди. — Забеляза, че Сара се колебае и прибави: — Мисля, че трябва да се извиня за вчера по някакъв начин.

Тя кимна и го последва на борда на „Карена“. Погледна как той нахвърля няколко надуваеми възглавници върху палубата от фибростъкло. Надникна за малко и в каютата. „Карена“, без съмнение, беше плод на последните постижения в технологията. Каятата ѝ беше обзаведена перфектно. Всеки сантиметър от пространството се използваше максимално. Имаше уреди и приспособления, които Сара беше виждала досега само по специализираните списания. До тази яхта „Бети Лу“ изглеждаше стара и неугледна, въпреки прясната си боя.

— Черно или с мляко? — Мат извади две чаши от вградения в стената шкаф.

— Черно, благодаря — Сара взе чашата си и се огледа още веднъж. — Наистина добро корабче.

— И аз мисля така. Ако искате, можете да поразгледате. — Мат внимаваше да не разлее кафето, докато излизаха на палубата.

Сара се колебаеше. Не можеше да забрави забележката му за „дежурните мацки“.

— Не сега. Ако Ейнджи се събуди, ще ме търси. Кафето обаче е добро.

Седнаха на палубата и се облегнаха на стената на кабината. Докато отпиваха, наблюдаваха как последните лодки пристигат в пристанището. Слънцето залязваше. След тежкия ден беше приятно да постоиш на спокойствие на палубата.

— Мога да вляза в положението на Ейнджи. И аз без малко да заспя — Сара потисна с мъка прозявката си.

Мат се примъкна по-близо до нея.

— Можете да се облегнете на рамото ми. Ще заспим и двамата. Тази сутрин някой ме събуди доста рано.

— Този някой отиваше на работа. Освен това, не обичам да проспивам дните си. Пък и кой ли обича?

— Аз. Понякога... — отвърна Мат и се приближи още. — Защо таткото на Ейнджи не е тук?

Сара повъртя чашата с кафето в ръцете си.

— Той загина. Злополука. Преди няколко години.

— Съжалявам — Мат замълча за известно време. — Трябва да сте била много млада, когато сте се омъжила.

— Да. Но след смъртта на Грег се чувствам много възрастна. Енджи се нуждаеше от грижи. Искаше да има до себе си майка, а не жена, дето си издирва съпруг. Тя ми помогна много тогава, а също и работата. Трябва да върша всичко сама, но не се оплаквам.

Сложи чашата си на пода и погледна към Мат. Защо ли разказваше всичко това на един непознат?

— Тежко е да загубиш някого, когото си обичал. Но винаги има нещо, заради което си струва да продължиш да живееш. Не съм вдовица, която по цял ден оплаква съдбата си.

— Радвам се. Намирам, че е много хубаво, дето сме съседи на този док — каза Мат с равен глас.

— Като стана дума за това — защо яхтата ви е тук? Това място е за дълъг престой.

Мат заговори бавно, като подчертаваше всяка дума:

— Мисля да навляза в риболовния бизнес. Търся лодка с разрешително за риболов — погледна я изпитателно. — Чух, че „Бети Лу“ била обявена за продан.

Сара почувства, че стомахът ѝ се свива.

— Не е за продан! Кой е надрънкал тези глупости?

— Хората в пристанището.

— Тъпи клюки! Не разчитайте на мене, ако държите да се сдобие с лодка — отсече Сара студено.

Тонът ѝ го накара да намръщи чело.

— Не е ли това най-добрият ход? Пристанищата са като малките градове. Всички знаят какво мисли всеки още преди да си го е помислил.

— Да. Точно затова пристанищата и малките градове са пълни със зловредни слухове и безвкусни клюки — Сара скочи на крака толкова рязко, че яхтата се залюля.

Мат я хвана за ръката.

— Хей, какво е станало? Просто направих едно изгодно предложение. Вложила сте много труд в „Бети“, можете да изкопчите добра цена за нея. Освен това, имате разрешително за риболов.

— По-скоро ще я потопя, отколкото да я продам на някой... на един аматьор.

— О, не разбирам защо сте толкова раздразнена — Мат се изправи до нея — беше много едър и много наблизно.

Сара се опря на мачтата.

— Идеята да продам лодката на човек, който не разбира нищо от риболов е направо смехотворна! Така или иначе, нямам намерение да я продавам, както може би са си помислили онези малоумници от кръчмата — вдигна глава и погледна с известно удовлетворение очите му, които блестяха гневно. — Освен това, в пристанището има много други лодки с напълно валидни разрешителни за риболов.

— Но „Бет“ ми харесва, а и всичко, което дочух за нея показва, че е добра за риболов.

— В това не се съмнявайте изобщо. Но няма да можете да я използвате.

— Искате ли да се обзаложим? — Мат се усмихна широко.

Сара хвърли поглед на силното му, тренирано тяло.

— Добре, става!

Беше доволна. Хвана го натясно.

— Не съм си осигурила още помощник за сезона. Ако работите с мен и се справяте, ще ви помогна да си намерите лодка не по-лоша от „Бет“ и притежаваща лиценз за риболов.

Мат направо зяпна като чу предложението. Щеше да каже нещо, но Сара го спря с жест:

— Преди да отговорите, имайте предвид, че това значи усилена работа и никакъв лукс, освен чистия въздух. Усилната работа и чистият въздух.

— Значи да смятам, че съм назначен за кормчия!

— Не, за помощник.

— Дадено!

— Дадено? Какво значи това? — усмивката на Сара изчезна. Гледаше го, без да разбира нищо. Беше се хванала в собствения си капан. Сега беше негов ред да злорадства:

— Някакви заповеди, капитане.

„Няма сериозно намерение да идва с мене“ — размисляше Сара, докато завиваше към паркинга. От това място се виждаше цялото пристанище. Същото обясни и на майка си и дъщеря си. Всичко беше само шега!

Взря се в дългата редица лодки и бързо разпозна „Карена“. На борда на яхтата нямаше никакво движение, докато на съседните плавателни съдове вече кипеше ежедневната работа.

„Успал се е“ — въртеше се в главата ѝ, докато отваряше багажника.

Извади натъпканата догоре хладилна чанта и се наведе за картонените кашони. Една силна ръка я изпревари.

— Мисля, че и на сушата се нуждаете от малко помощ, капитане.

Като чу гласа му, Сара трепна. Обърна се и погледна Мат. Беше облечен в дебел светлосив пуловер. Косата му беше мокра и разрошена. Тя си пое дълбоко въздух. Отдавна не беше имала възможност да разговаря с толкова атрактивен мъж.

— Това трябва да се занесе в лодката. Хранителни продукти, нищо особено — колбаси, плодове, картофи, нещо за пиене.

Мат вдигна на рамо най-тежкия кашон.

— След вас, капитане. Мисля, че после ще трябва да взема някои неща и от „Карена“.

Последва я по дървения кей. „Значи държи на думата си — разсъждаваше Сара, — като нищо може да дойде на «Бети» под мое командване“. Май си беше вкарала автогол. Сега щеше да прекарва по цели дни сам-самичка с този непознат, зареяна из водите на Пасифика. Дори наблизо да имаше и други рибарски лодки, на борда щяха да бъдат само двамата.

„Ще го накарам да работи до премаляване“ — реши Сара, наблюдавайки го как подрежда кашоните в каютата. После той отиде до яхтата си да си вземе багажа.

— Какъв е маршрутът днес? — попита Мат, след като се върна с голям спортен сак и кашон с провизии.

— Ще тръгнем на юг, към „Капе Бланко“. Зависи какво ще намерим и кога. Ще поддържаме постоянно връзка с другите лодки.

Докато Сара пускаше мотора, Мат извади нещата си и ги подреди в каютата. Покрай тях вече минаваха и други лодки на излизане от пристанището. Навън, в открито море, тяхното присъствие щеше да бъде много важно.

— Донесъл съм пълен термос с кафе. Можеш да изпиеш една чаша. Аз ще подържа кормилото през това време.

Горещото кафе ѝ дойде добре.

— Благодаря — Сара наблюдаваше отстрани загорялото му лице с правилни, мъжествени черти.

За миг изпита желание да прекара пръсти по тъмнорусата му коса.

В този момент мъжът се обърна и срещна погледа ѝ. Беше сериозен и съсредоточен в управлението.

— Трябва да ми обясниш точно как се управлява лодката!

— Засега се справяш много добре. Но дръж под око онази черно-бялата лодка отпред — „Роувър“. Нелсън Джонсън и аз работим заедно. Освен това, има още петдесет лодки на други колеги.

Мат погледна към предната лодка и след това отново се обърна.

— Мислех, че работиш съвсем сама.

— Нелс е по-стар и опитен. Склонен е да ми помага. Мога, разбира се, да мина и без него, но има много неща, които тепърва трябва да уча — Сара отпи още една глътка кафе и продължи: — Освен това, какво ще правя, ако моторът ми откаже или, не дай си боже, заседна на някоя плитчина, която не е означена на картата? Винаги е много важно да има някой наблизо. Всичко се случва.

— Морската дружба!

— Мисля, че това ти е известно.

Мат се засмя и стисна ръката ѝ:

— Страшно сериозна ставаш, Сара, като стане дума за риболов. Май че ще науча доста неща тук.

Сара взе от горната лавица една изтъркана бяла шапка.

— Сложи я! — надигна се на пръсти и я нахлузи на главата му. — Чудесно! Сега ще взема и моята.

— Мразя шапки — поиска да я махне, но Сара го спря с жест.

— Заповед!

— Но...

— Тук няма „но“. С тази шапка приличаш мъничко на рибар. Ако, разбира се, човек има добро въображение — извади една по-малка шапка и покри собствените си къдрици.

След това отстъпи крачка назад и огледа набедения рибар от главата до петите. Сега ѝ стана ясно, че не е толкова зле, дето го взе със себе си. Присъствието му ѝ бе приятно. Беше се впечатлила от Мат Ейндриън още при първата им среща, макар че не си го признаваше. Мина ѝ през ума, че може да закотви някъде „Бети“ и да прави любов с него. Тръсна ядосано глава. Такива мисли не ѝ бяха идвали даже когато беше с Грег. Беше някакво ново, непознато чувство. Не можеше да го определи — стремеж да избяга от ежедневните проблеми, склонност към авантюри, освобождаване от задръжките, резултат от дълга самота, симптом на напреднала възраст или просто физическо привличане. Чувството беше и възбуждащо и страшно едновременно.

— Каза ли нещо? — чу го да се обажда.

— Не, исках само...

Сара не знаеше какво да каже. Нямахте как просто да му заяви, че ѝ се е приискало да се люби с него.

— Искаш да...

— Ще слеза долу да чуя прогнозата за времето, викай ме като излезем зад вълнолома!

Сара се спусна по стълбата, седна на скамейката и се загърна с якето. Имаше нужда да размисли.

Лодката се заклати, моторът изстена, а лампата тавана се залюля. „Трябва да се взема в ръце“. Има много работа на палубата и около мрежата. Сигурно щяха да прекарат поне четири дена в морето.

„Бети“ излезе без проблем от пристанището. Тя наблюдаваше как Мат сръчно маневрира с кормило. Трябваше да му признае, че можеше да се справя не само с платноходки.

Когато после завиха на юг, слънцето проби мъгла и въздухът бързо се стопли. Сара следеше маршрута картата и от време на време хвърляше поглед към лодките от двете им страни. Напрежението постепенно я напусна. Вече се радваше, че си има другар на борда. Освен това, той обичаше морето също като нея. Иначе защо ще прави целия този труд?

Освен тях, още петнадесет лодки отиваха в съща посока. Пасажите от съомга носеха добър доход за всички. По-бързо, отколкото предполагаше, Сара откри признаци на приближаващ рибен пасаж. Хвърлиха въдиците, а Мат изпълняваше послушно командите на Сара и водеше уверено лодката. Тя внимаваше да не се оплетат въжетата. Студените пръски солена вода проникваха през пуловера ѝ. Априлското слънце не можеше да ги изсуши веднага.

— Мат, превключи на автопилот! — провикна се тя към кабината. — Можем да държим курса и на око.

След малко той дойде при нея.

— Прави каквото правя аз, Мат. Сега ще изтеглим съомгата на борда — започна да издърпва една от кордите, на която имаше лъскава, подскачаща риба. — Откачаш рибата от куката, след това я премерваш в този белег тук и ако е малка, хвърляш я отново във водата. Ако е добра, удряш я силно по главата: ето така — взе рибата и показва как — после я изчистваш с нож.

Сара обработи сръчно първия улов.

— Остатъците се изхвърлят зад борда. След това рибата се измива... — Мат наблюдаваше внимателно — ... и се оставя в коритото. Не забравяй да си изплакнеш ръцете! Люспите са вредни за кожата.

Наведе се. В този момент една чайка прелетя над самата ѝ глава, като се опитваше да открадне нещо от улова.

— Сега знаеш и защо са шапките. Тези птици са много нахални.

Мат последва разпорежданията и скоро двамата работеха рамо до рамо в пълен синхрон. Часовете минаваха неусетно. Другите лодки също вадеха добър улов. През бордовете се разменяха подвиквания и шегички.

— Не мога повече... Какво ще кажеш, да направим почивка?

Сара свали шапката от главата си и изтри потта от челото. Цялата беше облепена с рибени люспи. На слънцето те блестяха, като че ли бяха от метал. Мат се облегна на мачтата:

— Както кажеш, ти си капитанът.

Сара поклати глава.

— За момента съм просто уморена и гладна.

Мат пристъпи напред и я прегърна през раменете. Тя беше толкова изтощена, че залитна и се облегна на ръката му.

— И аз съм изгладнял — прошепна ѝ в ухото, — само че имам нужда не само от храна.

Сара се засмя и се освободи от прегръдката му. С това слезе в каютата. Пилешката супа беше много вкусна. Мат изглеждаше щастлив.

— Ако яденето ти е винаги толкова хубаво, значи само заради него си е заслужавала да дойда — установи той и веднага грабна следващата филия хляб.

— Само първите дни. След това пека риба. Или правя сандвичи с фъстъчено масло. Майка ми приготвя по нещо за първия ден.

— Предай ѝ, че съм очарован.

— Можеш да ѝ го кажеш сам. Като се върнем, ще ви запозная.

Мат я погледна замислено.

— Много се радвам. И тя ли е като тебе?

— Какво значи като мене?

— Ами дали е толкова симпатична и пълна с енергия? Дали има зелени очи? Дали къдриците ѝ са руси? — погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Дали има така вълнуваща фигура? Изглежда ли с десет години по-млада?

Протегна ръка и привлече Сара към себе си. Тя отново почувства силата на ръцете и топлината тялото му.

— Между другото, не бях съвсем искрен вчера. Наистина дойдох тук, за да ти покажа, че мога да върша всичко това. Но имах и друга причина. Искях да те опозная отблизо.

Сара погледна сините му очи. Отново, този път съвсем осезателно, почувства нужда от нежност. Колебливо протегна ръка и го погали по бузата.

Мат си пое въздух и продължи:

— Искам да знам всичко за тебе, Сара! — наведе се и я целуна по устните.

Инстинктивно тя го привлече към себе си. Устните ѝ бяха меки и топли. Прегръдката му стана по-силна и Сара обви врата му с ръце.

Внезапно главата ѝ се замая от връхлитащата я чувственост. Искаше от него повече, много повече...

Ръцете му разкопчаха якето ѝ и се пъхнаха под памучната блуза. Пръстите му нежно загалиха гладката ѝ кожа.

— Защо си се навлякла толкова? — прошепна Мат, докато допираше устни до бузата ѝ.

— Забрави ли какъв студ беше сутринта?

Мат измърка и после отново я загърна с якето.

— Трябваше да се сетя!

Сара го погледна объркана.

— Какво искаш да кажеш?

— В главата ти има само пасажи съомга и метеорологични прогнози. На клетия си помощник отдаваш само заповеди — при тези думи докосна устните ѝ със своите. — Не ти ли е хрумвала идеята да ме прелъстиш, а?

— Не съм предполагала, че...

— Не ти ли е минала поне една бегла „задна“ мисъл относно скромната ми личност? Кажи, красавице? Аз наистина искам да работя на „Бети Лу“ заедно с тебе. Но близко, съвсем близко до теб. Още като те видях оня ден, направо ме подлуди. Сега, когато си до мен и знам нещичко за живота ти, намирам, че си много по-съблазнителна. Освен това, като си помисля, че живееш сама, без мъж... Направо не мога да устоя на желанието!

Сара го гледа дълго в очите. Искаше да изясни собствените си мотиви, за да го вземе на борда.

Желаеше я..., а Сара беше достатъчно откровена, за да си признае, че и тя го желае — чувстваше го с всяка фибра от тялото си. Тихата привързаност към Грег беше нещо съвсем различно от неудържимата страст, която този мъж събуждаше у нея.

— Ти... ти си... — млъкна объркано.

— Какво съм аз? — нежно докосна лицето ѝ.

Ръцете ѝ сами обгърнаха раменете му. Привлече го към себе си и зарови пръсти в тъмнорусата му коса.

— Ти си по-различен, отколкото те смятах, Мат. Мислех, че просто искаш да пробваш лодката.

Целуваше я леко по шията.

— Вярно е. Но освен това искам да се любим — гласът му затрепери и Мат се изправи. — Аз съм само един мъж, Сара. Ти направо ми взе акъла. Казваш, че съм нещо различно от това, което си

очаквала. Аз също откривам нови неща у тебе. Отначало бях убеден, че мина покрай яхтата ми само за да флиртуваш с мене. След това открих, че не си някаква тийнейджърка и дори имаш дъщеря. Много ми се издигна в очите. — Усмихна се и я притисна към себе си. — Приех твоето предизвикателство. И ти моето.

— Добре, но сега имаме доста работа. Другите лодки вече са пуснали въдиците.

Пусна я колебливо. Не беше много доволен.

— Сега отново си просто една рибарка, загрижена за улова си.

— Това ми е работата, Мат. А в момента и твоята.

Сара излезе на палубата, обляна в слънчева светлина. Почивката ѝ се отрази добре. Този мъж можеше да промени целия ѝ живот. Нужно ѝ беше да помисли върху това.

Появи се вълнение. Палубата се клатушкеше под краката им, докато вадеха рибата. Мат беше свикнал бързо с работата и нямаше нужда от указания. Времето минаваше неусетно. Подхвърляха си от време на време по някоя забележка.

Слънцето залезе. Сара приготви вечерята. Отвориха бутилка вино, а след това си приготвиха по чаша черен чай. Говореха за морето, за приятелите и семействата си.

Седяха на скамейката в каютата, отпиваха от напитката. Близостта на другия беше вълнуваща. По едно време Сара стана и поиска да измие съдовете.

— Остави ги, Сара. Аз ще ги измия по-късно. Сигурно си уморена до смърт.

Мат я хвана за раменете и я привлече към себе си.

— Облегни се на рамото ми!

— Ммм... добра идея — тя се отпусна, докато Мат масажираше преуморените ѝ мускули на врата.

Ръцете му стигнаха русите ѝ къдрици. Той почувства как тя потрепна.

— Това ми пречи — обясни Мат и свали вълнения пуловер и блузата през главата ѝ.

Пръстите му се движеха равномерно по гладката ѝ кожа.

— По-добре ли си, Сара?

Тя подпря главата на ръцете си.

— Чудесно е, но нали и ти трябва да почиваш, Мат. Ммм... давай малко по-надясно — мъркаше като доволна котка.

— Бях се уморил, но ти ми даде нови сили, съкровище! Мога да го правя цяла нощ — ръцете му слязоха към раменете и гърба ѝ — нуждаеш се от това, Сара. Прекалено много работи днес. Нека да те погледея малко!

Тя се приближи до него, сложи глава на гърдите му и затвори очи.

Той я наблюдаваше, изпълнен с нежност.

— Утре аз ще върша тежката работа. Само ще управляваш „Бет“ и ще готвиш, а аз ще се погрижа за всичко останало. Ти ме научи днес на много неща, скъпа, — чувстваше как възбудата му нараства всеки миг, докато галеше изящните ѝ голи рамене. — Денят беше дълъг и труден, но в никакъв случай не беше скучен. — Мат помилва русите, меки като коприна коси. — Какво ще правим утре, Сара... хей, чуваш ли ме? — Усмихна се замислено. След това прошепна тихо: — Спиш ли?

Не последва отговор. Взе я по-здраво в прегръдките си и зави нея и себе си с одеялото. Скамейката беше съвсем тясна, но това нямаше никакво значение. Усещаше нежното ѝ присъствие до себе си.

— До утре, Сара...

Ритмичното плискаме на вълните в борда звучеше познато. Също и бледата светлина, проникваща през прозореца. Отвън крещяха чайки. Но нещо беше променено.

Сара отвори очи. Главата ѝ лежеше върху нечия ръка със светлосив пуловер. Изведнъж се разсъни. До нея беше Мат. Бяха свити на скамейката в каютата. Раздвояваше се между необходимостта да се изправи и да разкърши схванатото си тяло и желанието да остане и да се наслаждава на неговата топлина. Неволно затаи дъх. Накрая вдигна глава и се загледа в лицето му. Не можа да устои на изкушението да го погали по бузата.

В следващия момент той отвори очи, хвана ръката и я поднесе към устните си.

— Имам гъдел, Сара! — обърна се и я привлече към себе си.

— О, значи и ти имаш човешки слабости?

— Много повече, отколкото предполагаш. Една от най-големите ми слабости е да правя любов сутрин с малки момиченца.

Извъртя се внимателно и се наведе над нея. Сара го гледаше в очите. После отвърна на страстната му целувка.

— Мат, ти... направо ме караш да губя разсъдъка — прошепна тя с премрежен поглед.

— Аз вече съм го загубил...

Целуна върха на носа ѝ. Ръцете му галеха нежната кожа. С всяко поклащане на лодката тялото му се прилепваше плътно до нейното. Сара стенеше тихо от възбуда. Той не трябваше да спира, трябваше да го прави още...

— Хей, Сара! Няма ли да се работи днес? — викът идваше отвън.

Мат се засмя, като видя физиономията ѝ.

— От теб се изисква да се занимаваш със съомгата, не с помощника си. Преди ме заплаши с ранното ставане. Сега знам, че то е нещо много хубаво.

Ръката му се плъзна по твърдите ѝ гърди с набъбнали връхчета.

— И двамата трябва да се занимаваме със съомгата. Трябва вече да пуснем въдиците. Такъв е животът!

Сара се надигна против волята си. Стана и запали газовата горелка. С мъка потисна желанието си да се мушне отново под топлата завивка. Вместо това напълни канчето с вода. С учудване забеляза, че ръцете ѝ треперят.

Беше объркана. Заради него? Или сама си беше виновна? Никога преди не беше се откъсвала в такава степен от ежедневието и ритъм и работата си. Сложи пълното канче на газовия котлон.

— Сара?

— Да, Мат? — погледна го въпросително.

Беше станал. Гледаше я, навеждайки се, за да не се удари в тавана.

— Къде мога да се умия?

— Какво... о, да! — тя се усмихна. — Отвънка има умивалник. Ще го намериш.

Обърна се отново към котлона.

— „Бет“ е доста примитивна по отношение на битовите удобства. Ако искаш да ида на палубата, докато се оправиш.

Облече якето и излезе навън в студената утрин. Вдигна ръка за поздрав към останалите лодки. Облегна се на мачтата. Другите рибари

вече пускаха въдиците. Закани се на една ниско прелитаща чайка.

„Не трябваше да го допускам толкова близо. Как просто така ще се любим още на втория ден! — седна на макарата с буксирното въже. — Но довечера сигурно ще го направим. Няма да мога да...“

Предобедът беше по-малко успешен от предишния. Отново и отново изтегляха въжетата без риба. Имаше само зелено-сини водорасли.

— Всяка кука без риба на нея означава загуба — установи Сара, докато навиваше въжето.

— Какво ще правим сега? — попита Мат и изхвърли зад борда една прекалено малка съомга.

— Ще търсим щастието си някъде другаде — Сара опита на палеца си дали ножът е достатъчно остър. — Отиди в кабината и следвай лодката на Нелс. Аз ще наточа ножа.

Радиостанцията прашеше и пукаше. Говореше някакъв метален глас, но не се разбираше нищо. Сара пхна ножа в калъфа на колана си. След това влезе в кабината за управление, взе микрофона и завъртя копчето за настройка.

Мат я наблюдаваше внимателно как приказва с колегите си. Беше му обърнала гръб. Раменете ѝ бяха приведени, умората вземаше своето. Явно беше много разочарована от улова. Искаше му се да я прегърне и успокои.

Все пак я познаваше достатъчно, за да знае, че моментът не е подходящ за нежности. Сара беше свикнала от дълго време да се справя сама с проблемите си. Мат не беше наясно, дали риболовът е единственото ѝ препитание, дали от него фатално зависи семейният ѝ бюджет, или просто беше въпрос на престиж. Лодката е била собственост на Грег — бившият ѝ съпруг. Може би Сара просто иска да докаже на себе си и на света, че не е слабата, безпомощна жена, която очаква решение на всичките си проблеми от някой друг. Каквито и да бяха мотивите ѝ, Мат беше склонен да ги уважи.

Усмихна се, като видя как тя ръкомаха, увлечена в разговора. Изящният ѝ силует се очертаваше в рамката вратата. Отново му се прииска да я вземе в прегръдки си.

— Продължаваме на юг — извика Сара през рамо. — Нелс смята, че следобед ще намерим нов пасаж. Трябва само да си отваряме очите.

Остави микрофона на радиостанцията на поставка и провери отново уредите в кабината. След това заедно с Мат излязоха на палубата и изтеглиха всички въдици.

— Тези инструменти за навигация май че само заемат място — отбеляза Мат.

— Не мога винаги да разчитам на другите лодки — рече Сара, докато навиваше въжетата и оправяше кордите. — Какво ще стане, ако изведнъж падне мъгла? Или излезе буря? Естествено, всеки би помогнал на другия, но човек трябва да може да се оправя и сам.

Млъкна и се замисли. След малко отново се обади:

— Да се надяваме, че няма да изпаднеш в беда заради мене. Ще ми бъде съвестно. Тъкмо се питах, с какво може да ни помогне цялата тази апаратура?

— С много неща. Преди на рибарите им е било много по-трудно. Сега направо си живеем живота. Винаги знаем със сигурност координатите си. Можем да измерваме дълбочината по всяко време. Освен това, можем да получаваме информация за приблизителното местонахождение на рибните пасажии. Електрониката не е за подценяване, повярвай ми!

Замисли се и продължи.

— Спомням си един телевизионен репортаж за някакви португалски рибари. Те напускали къщите и семействата си и отивали с голям кораб-майка до бреговете на Гренландия. След това всеки излизал в морето със собствената си лодка и ловял риба съвсем сам така, както са го правили векове наред прадедите им. Всеки ден с пълните лодки трябвало да намират без особени приспособления кораба-майка. В сравнение с тях нашата работа е детска игра.

За момент остави въжетата и се загледа в ръцете си.

— Винаги, когато излизам в морето, си мисля за тези рибари. Сигурно жените им ги чакат през целия сезон, изпълнени с надежда и страх. Аз поне мога да виждам Ейнджи през три-четири дена. По-рано съпругът ми също често се прибираще къщи по време на сезона.

Мат вдигна вежди.

— Мисля, че знам вече, защо се нахвърляш толкова на работата. Сигурно самата ти си се захванала с риболов, за да не се чувстваш като жените на онези португалски рибари — взе ръцете ѝ в своите и

започна леко да целува връхчетата на пръстите ѝ. — Мисля, че ти си най-силната жена, която съм срещал някога.

Сара почувства, че се изчервява. Този човек буквално ѝ четеше мислите.

— Мат... аз не съм...

Той се наведе към нея и бутна шапката ѝ назад. После я целуна по челото.

— Ти си нещо много особено, Сара. Нещо рядко срещано, вълнуващо и много апетитно.

Тя се освободи от прегръдката му.

— По-добре да идеш на кормилото, помощник! — избягна погледа му и се зае да вади ножовете от калъфите им. — Трябва да продължим. Иначе никога няма да приключим... хм... с работата.

Мълчаливо отиде до камъка, с който точеше ножовете и се зае с тях. От време на време вдигаше глава и поглеждаше към тъмнозелената вода.

Мат я беше объркал. Беше стигнал до най-потайните кътчета на душата ѝ. Когато я докоснеше, тя забравяше всичко — дъщеря си, майка си, „Бети Лу“ и... Грег. Знаеше, че един ден — сигурно много скоро — той ще изчезне отново с яхтата си. Това щеше да ѝ причини болка.

Прекара острието на ножа по пръста си, за да провери дали е наточен. Наистина беше наточен — поряза се от пръста ѝ закапа кръв. Сара се усмихна горчиво. Тази рана щеше да заздравее за часове, но болката от раздялата с Мат можеше да остане за дълго в нея. Колко ли време, след като той изчезне завинаги, ще си спомня за топлината на ръцете му.

Боботенето на мотора изведнъж заглъхна. Това я върна към действителността. Огледа се — другите лодки бяха спрели и се поклащаха в неспокойната вода. Сигурно бяха намерили рибния пасаж.

— Нелс каза, че сме открили пасажа — информира я Мат и включи автопилота, — ще хвърля въдиците.

Сара постави ножовете на местата им. Мат дойде при нея.

— Този път аз ще върша тежката работа — рече той спокойно, като се стараеше да запази равновесие на клатушкащата се лодка.

— Идеята ми допада — Сара протегна ръка и опипа мускулите му. — Така и така си доста по-як от мене.

Ръцете му обхванаха талията ѝ. Вдигна я от земята без видимо усилие и лицето му се приближи до нейното. В следващия момент я пусна и се засмя:

— Първо работата, а после удоволствието, нали, капитане?

— Би трябвало да те вкарам в карцера за произвол спрямо капитанското тяло. — Сара с облекчение усети твърда опора под краката си. След това го погали по косата. — Всъщност можем да си позволим малка волност.

Устните им се сляха. Светът наоколо изгуби значението си. Сара затвори очи и забрави за всичко.

Откъм съседната лодка се чу вик. Сара се стресна и се помъчи да се освободи. Мат видя раната на пръста ѝ.

— Какво е станало?

— Не внимавах, като точех ножовете. Драскотина.

Той се взираше в ръката ѝ.

— Следващия път можеш да пробваш другаде проклетия нож.

Слънцето клонеше към хоризонта. Рибарите все още неуморно хвърляха въдиците. Вълните бяха оцветени в червено от отблясъците на залеза. По лодките затрептяха светлинки. Скоро всички щяха да прекратят работата, за да вечерят.

В каютата беше топло и уютно. Сара и Мат седнаха на масата. След цял ден, прекаран на студения вятър, топлината беше особено приятна. Мат се обади:

— И тъй, днешният улов добър ли е или не?

Сара стана и наля още чай.

— Горедолу. Като се вземе предвид, че времето беше лошо, уловът не е чак толкова малък. Имаше вълнение, а при това положение обикновено рибата не кълве.

Сложи на масата чиния със собственоръчно направен плодов кейк.

— Искаш ли да опиташ?

— Хм, не е за изхвърляне — измърмори Мат с пълна уста. — Може би трябваше да го използваме като стръв за съомгата.

— Нямаше да имаме успех. С това можем да привлечем само някоя чайка — отпусна се на скамейката. — Най-добре е да си го

оставим за десерт.

Мат си взе още едно парче.

— А как ти хареса десертът вчера?

— Какъв десерт?

Ухили се и изтръска няколко трохи от пуловера си.

— Да не би да си забравила?

— Десерт? Мислех, че това ще е основното ястие.

Той отмести чинията настрани.

— Ммм... не! Основното ястие тепърва предстои.

Сара се взираше в лицето му. Толкова беше съблазнителен! И си го знаеше!

— Мислех да ти представя менюто още вчера. Но ти заспа при предястието. Тази вечер не трябва да го пропускаш в никакъв случай. После ще има да съжаляваш.

Обгърна раменете ѝ. Накара я да легне на скамейката. Устните му докоснаха лицето ѝ.

— Мат, не съм планирала нещо такова за тази вечер. — Сара усещаше целувките му по страните и шията си.

— Но аз съм планирал — шепотът му ставаше все по-страстен.

Изхлузи пуловера ѝ, без да обръща внимание на опитите ѝ да се съпротивлява.

— Сега аз съм капитанът!

Голяма грешка.

— Няма да изпусна толкова лесно командването! — отвърна Сара и впи устни в неговите. Целуваше го дълго и страстно. Ръцете ѝ галеха мускулестия му гръб. Заравяше пръсти в косата му и притискаше главата му към себе си.

Мат се надигна и я погледна в очите. Дишаше тежко, а очите му блестяха от възбуда.

— Когато съм с тебе, май ще трябва да се примирявам с ролята си на помощник — установи той. След това бавно съблече блузата ѝ. Пръстите му плъзнаха нежно по гладката кожа на гърдите ѝ. Под нея се усещаше биенето на сърцето. Сара се надигна, издърпа пуловера му и устните ѝ докоснаха голите му рамене, затвори очи и отметна глава назад.

— Ах, ти, малко зверче! — изпъшка той разгорещено. — Какво направи с мене! Ще ти го върна с лихвите!

— Да се надяваме... — Сара погледна лукаво отдолу нагоре. — Иначе ще те накарам утре да лъскаш палубата с четка за зъби.

Мат беше неудържим:

— Винаги на вашите заповеди, капитане!

Телата им се сляха върху тясната дървена скамейка в каютата на „Бети Лу“. Сякаш го бяха правили години наред. Всеки се радваше на ласките на другия и се наслаждаваше на близостта му.

— Имаш много нежна кожа... — измърмори Мат.

Гласът му я накара да потръпне. Устните му галеха нежно гърдите ѝ, а езикът леко дразнеше твърдите и връхчета.

— Мат... аз никога...

Сара поиска да даде израз на чувствата си, но гласът ѝ отказа. Предаде се изцяло на непреодолимата си страст, искаше да се отдаде докрай на мъжа до себе си. Нищо друго нямаше значение.

Мат нежно отмести една къдрица от челото ѝ.

— Копнея винаги да правя любов с теб, Сара! Толкова е хубаво!

С безкрайна нежност изследваше всяка извивка на тръпнещото ѝ тяло. Тя стенеше тихичко при всяко негово докосване.

Погледът на Мат потъмня от възбуда. Вече не можеше да разсъждава. Прегърна я страстно и с неудържим порив проникна в тялото ѝ.

Двамата още дълго останаха безпаметни във властта на любовната магия.

До късно лежаха прегърнати в постелята. Светът отново беше достъпен за сетивата им — слушаха пак пликането на вълните и шумоленето на вятъра. Мат взе ръката на Сара и я приближи до устните си:

— Ти ми даде толкова много, любима!

Целуна ефирно връхчетата на пръстите и после отново пъкна ръката ѝ под топлата завивка.

— А ти ми възвърна чувството, че наистина имам какво да давам — тя се сгуши до рамото му.

— Моят малък капитан! Не съм предполагал, че ще ми доставя такова удоволствие да изпълнявам заповедите ти!

— Едно време ми се искаше...

— Да не би да си имала идея да постъпиш във флотата? Не си прави илюзии, тази игра минава само с мене — тук, на „Бети Лу“.

Сара не отговори, а само се усмихна. Отново имаше чувството, че ѝ чете мислите. Но тук с него се чувстваше толкова защитена и сигурна! Сякаш не бяха в открито море, а в уютен дом. Като че ли беше сън. Притисна се още повече до тялото му, за да се стопли.

— Погледни натам — Сара посочи към две птички, поклащащи се леко върху вълните. — Виж как по-малката подражава на всяко движение на по-голямата!

Като че ли бяха чули думите ѝ, двете птици потопиха една след друга главите си във водата.

— Доколкото схващам, прави ти удоволствие да работиш на открито — отбеляза Мат, без да прекъсва работата си.

Той коленичи и започна да ѝ помага да откачат бата от куките. Сара отстрани една мокра къдрица от лицето си:

— Има ли нещо по-хубаво от море, слънце и риболов... Обичам дори бурите и мъглата, когато се спуска като пелена и закрива вълните. Същевременно се страхувам от всичко това. Мисля, че ти се чувстваш по същия начин, нали? Иначе нямаше да си тук.

Мат се наведе и я целуна по челото.

— Просто в момента харесвам мириса на риба, понеже косата ти мирише така.

Засмя се и прекара пръсти по гърдите ѝ, подаващи се от деколтето на блузата.

Това ѝ харесваше, чувстваше се щастлива с него.

— В такъв случай, сигурно си падаш и по миризмата на изгоряла нафта. Тъкмо излизам от моторното отделение.

— А, значи затова беше изчезнала долу. Аз пък мислех, че си решила да приготвиш изискана вечеря.

Целуна я по устните, без да се притеснява, че наблизко има други лодки и рибари.

Слънцето блестеше и на небето нямаше нито едно облаче. Точно като по поръчка след страстната нощ. Уловът беше добър. Светът изглеждаше приветлив, а животът — хубав. Сутринта, като се събудиха, Мат беше направил кафе и Сара откри, че има по-добър апетит от обикновено. Когато Мат беше наблизко, удоволствието бе двойно.

През останалата част от деня работиха усърдно. Когато Мат прие предложението ѝ да дойде на борда, Сара не очакваше, че ще ѝ окаже някаква съществена помощ. Но не вярваше колко бързо той свикна и поддържаше темпото без видими признаци на умора.

— Мат, с какво всъщност се занимаваш. Имам предвид времето, когато не пътуваш из океана — беше любопитна да узнае всичко за мъжа, който по такъв странен начин беше променил живота ѝ.

Мат се облегна на мачтата и се загледа към хоризонта.

— Сега не ми се иска да правя нищо друго, освен това, което върша в момента — отвърна той с широка усмивка. — Но ти сигурно си любопитна да опознаеш помощника си. Имам къща в Нюпорт, южно от Лос Анжелос. Имам просперираща търговска фирма и всичките удобства и неприятности, с които е свързан комерсиалният успех.

— Нима това е целият ти живот? Хайде, Мат, разкажи и предисторията!

— Имам двама братя. Един по-голям и един по-малък. Израснахме всички в Южна Калифорния. Постоянно влизяхме в конфликти един с друг. Накрая ми писна и реших да замина нанякъде. От разстояние нещата се преценяват по-добре.

Сара се приближи и се притисна до него.

— Женен ли си?

— Отдавна очаквам този въпрос.

Тя го погледна с лукава усмивка.

— Честно казано, доста съм си мислила по него.

— Преди много, много време, когато бях на двадесет, срещнах жената на моите мечти и се ожених за нея — Мат се усмихна замислено. — Но мечтите никога не се сбъдват, Сара. Мечтата постепенно се превърна в кошмар. Твърде малко познавахме живота и двамата. Искяхме един от друг неща, които другият не беше в състояние да даде. Най-после поправихме грешката. Сега тя има втори, щастлив брак, и две деца. А аз бях твърде зает, за да опитвам пак.

— Но сигурно си придобил известен... хм... опит.

Държеше ръката ѝ и я отърка по бузата си.

— Имах няколко опита, докато накрая попаднах в твоите ръце.

Сара неочаквано издърпа ръката си и извика:

— Хей, Мат, това не са ли косатки?

— Къде?

— Около двеста метра по-надясно от „Роувър“ — посочи към тъмната вода.

Сред играта на вълните можеше да се види как се появяват и изчезват лъскави черни гърбове с триъгълна перка отгоре. Като се вземеше предвид разстоянието, човек можеше да си даде сметка колко са големи. Издигаха се за момент над водата и изчезваха отново.

— Нали са страхотни!

— Да, тъкмо и аз си помислих същото. Готова съм да ги гледам с часове. Изглеждат ми приятелски настроени, но могат да бъдат и опасни, в състояние са за няколко секунди да разрушат лодката. Удрят се в страничния борд или откъсват витлата — Сара въздъхна. — Жалко, че не сме дошли тук на разходка, а да работим.

— Знам, Сара, но в момента се опитвам да забравя този факт.

— Ще го забравиш, когато се върнеш на „Карена“ — Сара потърси необходимите думи. — Би трябвало да си в морето, когато времето е наистина лошо. Да вадиш съомгата, когато си измокрен до кости и ти тракат зъбите от студ. Тогава няма да се опитваш да забравяш. Тогава си личи кой колко издържа.

— Ами ти? Много ли си издържлива? Наистина ли трябва да прекараме навътре някоя буря, за да се опознаем съвсем.

Сара само се засмя. Изправи се на пръсти и го целуна бързо по бузата.

— По-добре да се захващаме за работа. Рибата едва ли ще скочи сама в коритата.

Следобедът беше по-малко успешен. Не можаха да уловят кой знае колко риба, макар че работеха без прекъсване.

По-късно Сара гледаше замислено вътрешността на трюма, от който лъхаше хлад. Преценяваше до каква степен е успешен ловът. Предишният сезон беше минал особено успешно, но този не започваше много обещаващо. Сложи отново дървения капак на люка. Помисли си за курсовете по пеене, в които искаше да запише Ейнджи и за плановете си да я прати в по-добро училище. Ако не друго, то на всяка цена трябваше да осигури издръжката ѝ за колежа.

Мат междувременно беше сварил кафе. Сара чувстваше, че все повече се влюбва в този мъж. Противно на волята ѝ, неудържима страст към него изпълваше всяка частица от тялото ѝ. Помисли си, че той сигурно невинаги пътува сам на шикозната си яхта. Коя ли жена нямаше да сметне за най-голям комплимент поканата в такова корабче и от такъв кавалер. Нещо я бодна в сърцето при тази мисъл. Беше поискал да купи рибарска лодка, а тя беше обещала да му намери. След това сигурно ще остане в Чарлстън за през лятото и ще лови риба за удоволствие. После ще изчезне зад хоризонта с приказната си яхта. Раздялата щеше да ѝ причини болка. Но какво можеше да направи, за да го спре?

Избърса потта си с кърпата и погледна към Мат, който току-що излизаше от каютата с две чаши кафе в ръцете си.

— Хм, мирише хубаво! Една чаша ще ми дойде много добре. Сега ще си измия ръцете.

Нави ръкавите на карираната си риза, наведе се през борда и изплакна солта и рибените люспи от ръцете си.

— Какъв е този кораб, дето иде от запад? — Мат кимна в посока към гърба ѝ, докато тя отпиваше първите глътки.

Сара присви очи заради отблясъците на залязващото слънце и погледна натам.

— Малък рибарски кораб. Наричат ги траулери. Ловят риба и я складираат на друг по-голям кораб-майка. Сигурно е руски.

Мат я погледна въпросително.

— Някаква компания от Сиатъл спечели деветдесет хиляди долара от една-единствена подобна сделка. Траулерите са собственост на американски компании. Ловят риба с огромни мрежи от голяма дълбочина. Понеже в Щатите не им купуват продукцията, носят рибата на руски кораби. Оттам отива за Африка и Азия.

Той отпи замислено от кафето си.

— Изглежда много добре. Почти като нашето сътрудничество с тебе.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали в началото бяхме почти врагове, а пък после започнахме да работим заедно и след това...

Млъкна и се ухили заговорнически. Тя го заплаши пръст.

— Сравнението не е много подходящо.

— Аз все още искам да купя „Бет“, Сара. След като работих на нея, вече знам, че ще се оправя.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— „Бет“ не е за продан: Обещах да ти намеря друга също толкова добра лодка. С лиценз за риболов. Готова съм даже да открадна някоя.

— Няма нужда да крадеш, Сара. Трябва само да промениш мнението си.

Последва го намръщена в кабината за управление. Твърдоглавието му я ядосваше.

— Защо не зарежеш тази тема най-накрая?

По време на вечерята мълчаха. Сара беше седнала на външния край на скамейката, колкото се може по-далече от него. Беше му сърдита. Гледаше го с какъв апетит яде и това също я ядосваше. Накрая отиде до печката и сложи да се топли канчето с вода.

— Сара, защо да не направим като руските и американските риболовци? Те се разбират добре, макар че между тях има планини от идеология и предразсъдъци. Ние сме къде-къде по-близо един до друг, нали? — чу гласа му зад гърба си.

Стисна с две ръце ръба на мивката.

— Те поне не си вземат корабите.

— Сара, няма да ти вземам „Бет“. Искам да я купя — Пристъпи към нея и обви раменете ѝ с ръце. — Тебе те имам просто така, но за „Бет“ ще си платя.

Освободи се от прегръдката му и се обърна.

— Ще бъде много скъпа за тебе. А и аз няма да ти изляза евтино!

— Ти си ми един подарък от боговете, скъпа, — думите му прозвучаха тихо.

Тя тръсна енергично глава:

— Невъзможен си! И не съм ти „скъпа“!

— Ето още един въпрос, по който сме на различно мнение.

Приближи се и закри устните ѝ с ръка. Сара се помъчи да се освободи, но той я държеше здраво и накрая тя е предаде. С едната ръка я притискаше към себе си, а с другата я галеше по косата.

Сара се почувства слаба и безпомощна. Спомените от миналата нощ я завладяха. Мат я взе на ръце и я занесе до леглото, остана без дъх от целувките му.

— И тъй, ти си моят малък подарък. Сега ще те разопаковам...

Зелените ѝ очи блеснаха. Сложи ръце на гърдите му.

— Няма да можеш!

— Напротив — хвана ръцете ѝ и започна да ги извива назад. — Спомняш ли си за снощи?

Тя се съпротивляваше като дива котка, но забеляза, че това му доставя удоволствие. Накрая остана да лежи тихо под него.

С треперещи пръсти разкопча блузата ѝ.

— Целуни ме, Сара! — промълви Мат тихичко.

Погледът ѝ попадна върху лавицата за книги, закрепена на стената. Помъчи се да преодолее нарастващата възбуда, предизвикана от близостта на Мат. Усети топлата му ръка върху гърдите си. Неволно въздъхна и се обърна към него.

— Не искам да упражнявам насилие — шепнеше той до ухото ѝ.

Всяко негово докосване я караше да изтръпва. Внезапно прекрати съпротивата си. Обви врата му и го привлече към себе си. Той изпъшка от удоволствие и зарови лице в косите ѝ.

Прегръщаха се дълго и задъхано. Под топлите завивки Сара се чувстваше сигурна и защитена.

— Просто ме подлудяваш, красавице... — дъхът му галеше страните ѝ.

— Внимавай да не ти омекнат коленете.

— Стига другите ми работи да не омекнат — ръката му се пъхна под завивката и се плъзна по хълбока ѝ. Сара се притисна по-плътно до тялото му. Сякаш двамата винаги си бяха принадлежали. Беше загубила представа за времето. Единственото ѝ желание бе да се наслаждава на всеки миг, прекаран с него.

Устните им се сляха. Забравиха умората от деня. Топлите завивки вече не им бяха нужни.

Когато Сара се събуди на зазоряване, отново си даде въпроса, в каква авантюра се беше впуснала.

Мат все още искаше да купи „Бети“. Вършеше ѝ работа, учеше се с лекота и бе наистина отличен партньор. Беше готов да изпълни всяко нейно нареждане и го вършеше прецизно. Беше направо невероятно, колко бързо свикна с примитивните условия за живот на борда. Е, притежател на яхта като „Карена“ сигурно не изкарва парите си с тежка физическа работа.

„Дали ще разправа после някому какво се случи между нас“? При тази мисъл кожата ѝ настръхна. Винаги беше старала да се държи коректно и да не става обект на клюки.

„Чарлстън е малък град, а Куус Бей си е направо село. Какво ще кажат хората за една вдовица, която излиза в морето с непознат?“ Потрепери, макар че чувстваше топлината на тялото му.

Мат спеше до нея. Даваше си сметка, че се е влюбила в него като глупачка. Беше изхвърлила зад борда всички предразсъдъци и съображения. Беше зарязала всякаква предпазливост — и ето той лежи до нея, след като се бяха любили.

Внимателно, за да не го събуди, Сара се надигна от постелята. После покри отново тялото му със завивката. Потисна желанието си да го събуди с целувка. Отиде в кабината за управление и провери навигационните прибори. Трябваше най-накрая да събере мислите си. В съседство с „Бет“ се поклащаха другите рибарски лодки. В сутрешния полумрак на палубите им се различава фигури. Настрои радиостанцията на честотата, на която предаваха прогнозата за времето, и се вслуша в почти неразбираемия глас на далечния говорител. Накрая разбра, че се очаква влошаване на времето. Това се потвърждаваше от някои едва доловими признаци, достъпни само за опитния моряк — въздухът беше неподвижен, а върховете на вълните — заоблени. Сърцето ѝ се сви. Все пак запази спокойствие, взе микрофона и се обади на един познат, който ловеше риба на запад от тях, за да обменят информация.

След това се върна в каютата и напълни една тенджерка със студена вода.

— Какво става? — Мат отвори очи и погледна разтревожен как Сара сипва овесени ядки в тенджерата на котлона. — Изглеждаш много сериозна.

— Наближава буря. Трябва да се връщаме обратно колкото се може по-бързо. Изяж нещо топло, докато все още имаме време!

Доля мляко, после раздели ястието на две порции и сложи едната на масата пред него.

— Обличай се! Ще имаме много работа.

Той навлече панталоните и пуловера си, след което я последва на палубата, като държеше в ръка чинията с кашата.

— Още не си ми обяснила защо... — поколеба се.

— Защо изглеждам толкова сериозна ли? — Сара започна да навива веригата на котвата и се загледа угрижено в небето.

— По-скоро разстроена — Мат остави чинията и се зае да ѝ помага.

— Трябва да се връщаме, а трюмът не е пълен. Това е, което не ми харесва.

Мат я следваше навсякъде и се опитваше да ѝ помага. Накрая взе да я дразни.

По вълните се появиха гребени. Те потеглиха обратно и скоро на хоризонта се появиха жадуваните светлини. Кога най-сетне щяха да са у дома? Радиостанцията прашеше, а делтата на Куус Ривър бе сравнително близо. Но по време на буря щеше да им се стори доста далече.

— Мат, защо не отидеш в каютата?

— Това заповед ли е или просто молба на една еманципирана жена?

— И двете! — Сара махна към лодката, която беше най-близо до тях. — Трябва да върна „Бет“ в пристанището, преди да се е оттеглил приливът. Ако останем след това в открито море, ще си имаме неприятности. Освен това, майка ми и Енджи ще се тревожат.

— Значи се връщаме. Не се притеснявай, и аз съм преживял няколко бури — той я прегърна през раменете и се опита да я успокои.

Сара го погледна почти съчувствено.

— Да, на „Карена“! За нея това сигурно не е проблем. Но „Бет“ е само една тежка рибарска лодка и това съществено усложнява нещата. Още повече, че трюмът е само наполовина пълен. Това тук не е игра, Мат. Това е истинският живот. Такъв, какъвто съм си го направила. По-добре върви в каютата. И без това сега не можеш да ми помогнеш. Не мога да внимавам и за тебе.

Вълните станаха по-големи. Мат се взира известно време в очите ѝ. Стисна яростно зъби и с мъка сдържа ругатнята, която напираше в устата му. Рязко се извърна и слезе в каютата, като остави Сара на клатушкащата се палуба.

Тя избърса водата от лицето си и се зае за работа.

Кормилната плоскост изплющя, когато една висока вълна се удари в борда. Сара с мъка удържа „Бет“ в курса. Кормилото в ръцете ѝ

беше студено и хлъзгаво. Стисна го здраво и прецени на око разстоянието до брега.

Времето се влошаваше все повече. Тя въздъхна дълбоко. Като че ли не ѝ бяха достатъчни собствените си финансови проблеми и обърканите ѝ чувства към Мат Ейндриън.

Чу го да дрънчи с приборите долу. Беше се заел да чисти масата. Знаеше, че го е обидила много. Тревожеше се за големите водовъртежи, които се образуваха в тези условия и можеха да им попречат да достигнат пристанището. Сара наблюдаваше клатушкащите се силуети на другите лодки на фона на разразяващата се буря и ѝ се прииска близостта на Мат. Той като че усети тревогата ѝ доближи се и погали къдриците ѝ докато тя се взираше през люка.

— Май е по-спокойно — забеляза той, като посочи една зелена лодка, която държеше курс силно наляво, където вълните сякаш бяха по-малки.

— Не мисля. Гледай внимателно голямата червена лодка отпред. Джим Питърс — нейният капитан винаги избира най-безопасния път при буря.

Зарадва се на близостта му и склони глава към гърдите му.

— Но той попадна точно в средата...

Видяха как червената лодка изчезна за миг във водната фуния, след което се появи отново, като балансиране върху гребените на вълните.

— Ще го следвам. Дръж се!

Сара стисна устни и се концентрира върху управлението. Изпита познатото от много години чувство — все едно, че „Бети“ бе живо същество в ръцете ѝ.

Сякаш бяха попаднали в преса. Дървеният корпус скърцаше и стенеше. Океанът блъскаше с огромните си юмруци по малката лодка.

Сара сграбчи кормилото с всички сили. Сред огромните запенени вълни лодката изглеждаше като изгубено дете. Постепенно обаче течението ги изтласка в спокойния, защитен от вълните канал в устието на Куус Бей.

— Двеста и двадесет, двеста и петдесет. Добра сума все пак. Това е твоята заработка — Сара отброи банкнотите върху масата.

Погледна Мат, който стоеше на другия край на масата. Напрежението между тях отново беше нараснало. Искаше ѝ се да му хвърли парите в лицето, след което да избяга. Колкото повече време прекарваше с този мъж, толкова повече се привързваше към него. А той като че ли просто беше хвърлил око на лодката ѝ. Големи глупости вършеше. Беше се влюбила като някоя ученичка.

Мат хвърли поглед на парите, като се мръщеше.

— Вземи ги, Мат. Твои са. Бих искала да са повече, но уловът беше по-малък от обикновено. Освен това цените на борсата са паднали.

Той разбърка небрежно банкнотите.

— Това за работата ми ли е или за да изчезна от живота ти?

Сарказмът му я раздразни. Несъзнателно разтри порязания си пръст.

— Това е нормално заплащане за работата на лодката.

За момент си помисли какво ли щеше да стане, ако натъпчеше нещата му в една торба и го изхвърлеше заедно с нея от „Бети“. Присъствието му беше измамно и заплашително.

— Това, което правехме нощем, влиза ли в „заработката“?

Прииска ѝ се да му удари плесница. После се наведе напред и се хвана за ръба на масата. Поклати глава:

— Такива нощи има само за най-добрите работници. Трябва да се гордееш. Данните ти са изключително добри.

Избяга на палубата. Нуждаеше се от свеж въздух. Той я последва и хвана здраво ръката ѝ.

— „Най-добрите“? И колко са те за сезона? — думите му звучаха хапливо.

Сара преглътна.

— Не са много, Мат. Пусни ме, имам работа.

Никога нямаше да я остави, докато не получи това, което иска — лодката „Бети Лу“. Освен това искаше и друго — да почувства Сара отново в ръцете си — гола и тръпнеща от желание. Пусна я колебливо.

— Щом е така, няма да те задържам, Сара. Събирам си нещата и изчезвам на „Карена“.

Тя мина покрай него и се зае да проверява въжетата, а бузите ѝ горяха. Видя го как погледна към Карена.

Вършеше работата си механично, с премрежен от сълзи поглед. Той се появи малко по-късно от каютата се появи със сак в ръка и скочи на Карена.

Явно беше го взела на борда само за да я развлича в леглото, нямаше толкова нужда от помощник в работата, съмняваше се той. Той взе банкнотите, които му бе броила преди малко.

Беше го използвала и изхвърлила. Искаше му се да я намрази за това.

Чувстваше се неудобно, че я харесваше толкова много.

„Тя е същинска вещица!“ — мислеше си Мат, докато крачеше по дървения док. Когато бяха навътре в морето, тя се беше представила като съблазнителна и отзивчива и готова като че ли напълно да се поддаде на неговия чар. В момента, в който влязоха в пристанището обаче, веднага му обърна гръб.

Беше готов да се върне с нея в морето и отново да се чувства по същия начин. Досега не беше срещал жена, чието присъствие да го вълнува толкова. Искаше да я мрази, но още усещаше нежния допир на кожата ѝ. Спомняше си думите, мириса на косите ѝ, веселия ѝ смях... Защо не може да върне назад времето и двамата да са отново заедно, самото ѝ присъствие му доставяше такава радост. Запъти се към един бар. Реши да се напие здравата и да изплаче мъката си, ако срещне някой другар по съдба.

Когато му поднесоха третото уиски, Мат реши, че проблемите му не са чак толкова мъчителни и на света, освен женското тяло има и други неща, за които си заслужава да се живее. Пусна едно кубче лед в чашата си и потъна отново в размишления над незавидната си съдба.

— Жените наистина създават много проблеми — измърмори той, като се обръщаше към мъжа на съседния стол — един брадясал рибар, който с успех би изиграл ролята на Нептун в някоя детска сценка.

— Не са само жените. Целият ни живот е пълен с неща, дето създават проблеми — рибарят говореше и авторитетно, като че ли посвещаваеше събеседника в някаква изначална житейска мъдрост.

Мат отпи глътка от чашата си и кимна:

— А проблемите трябва да се решават, нали?

Другият се съгласи, като направи недвусмислен жест.

— Тя си мисли, че ще ме разкара просто така. Свършил съм си работата и край — Мат поклати глава. — А аз не съм убеден, че тя си

мисли точно това. Ние с нея като че ли просто не се разбрахме докрай.

Събеседникът сложи покровителствено ръка на рамото му.

— Значи трябва да се разберете. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Приятелю, ти сигурно познаваш нелошо живота. — Мат се усмихна горчиво.

— Мисля, че просто... трябва да ѝ поговориш. Кажи ѝ какво става в главата ти. А след това я вземи я нацелувай. Недоразумението ще се изглади от само себе си.

— Точно така! Още утре отивам, независимо какво ще е посрещането!

Мат махна с ръка на новия си приятел, после плати и излезе от бара, като се олюляваше:

— Ще опитам... на всяка цена!

Сара се събуди тъкмо когато предаваха прогнозата за времето. Въздъхна и се обърна на другата страна, само това липсваше — отново влошаване. Казваха, че може да има буря. А точно сега се нуждаеше от много работа. Трябваше да се умори до смърт, за да пропъди лошите си мисли.

Отхвърли топлите завивки и отиде в банята. Може би след обяд вятърът ще утихне и метеоролозите ще си сменят мнението. Като се изкъпа, облече се и отиде в банята. Там я чакаше Ейнджи. Целуна я и отвори хладилника.

— Ейнджи, не забравяй да върнеш книгите в библиотеката! — започна Сара, докато си наливаше портокалов сок. — Побързай, че ще изпуснеш автобуса.

В този момент се позвъни. Сара се надигна, но дъщеря ѝ я изпревари.

— Излизам, мамо. Сигурно Лизи е дошла да ме извика.

Сара се зае отново със закуската. Беше доволна, че Ейнджи се разбира добре с момиченцето на новите им съседи. Чу я как говори с някого на входната врата.

— Покани Лизи вътре! Не я карай да те чака отвън! — извика Сара и отпи от кафето.

— Мамо, това е човекът от яхтата. Дето работеше за теб. — Момичето направи учудена физиономия.

Сара стана объркана и отиде до входа.

— Добре — малката пхна един сандвич със сирене в якето си.
— Тъкмо и аз си мислех за това. Отново ще опитам да взема онази книга за пеещото семейство, сигурно няма да ми я дадат.

Колко беше тъгувала за този човек! Беше се надявала тайно, че ще го види отново. Знаеше, че трябва да се случи нещо.

Сега той стоеше, изпълнил цялата рамка на вратата и се усмихваше приятелски на Ейнджи. Носеше бял памучен панталон и кафява спортна риза. В този момент вдигна поглед и я видя.

За щастие Ейнджи беше помежду им, иначе веднага щеше да се хвърли в прегръдките му. Когато го зърна, по гърба ѝ преминаха горещи вълни. Изглеждаше невероятно привлекателен и сексапилен, и най-важното — отново се беше появил в нейния живот. Може би съвсем за малко, но все пак...

— А, ето я и Лизи! — прозвуча веселият глас на Ейнджи.

Надникна зад гърба на Мат и видя навън едно тъмнокосо момиче. След това отново срещна погледа му. Той ѝ се усмихна.

— Имаш ли много работа, Сара?

— Мамо, отивам на автобуса — дъщеря ѝ се провря покрай тях и изчезна в кухнята, за да си вземе ученическата чанта.

— Влез, Мат! — Сара целуна дъщеря си за довиждане. — И да внимавааш като пресичаш улицата!

Ейнджи кимна и изчезна навън.

— Какво правиш тук?

— Първо — установих, че ми липсва онова кафе, което го правеше, когато бяхме за риба. Ще мога ли да получа една малка чашка? — той посочи към каната на масата.

Сара наля и му подаде мълчаливо чашата.

— И какъв е вторият ти проблем?

— Мисля, че той би могъл да се реши също толкова лесно — Мат дръпна един стол. — Седни!

Сара се подчини.

— Мислих дълго и снощи реших да дойда, за да си изясним отношенията веднъж завинаги.

Вдигна ръка, когато я видя, че се надига от мястото си.

— Почакай! Вчера май пийнах повече и сега се нуждая от голямо количество силно кафе, за да ми се избистри главата.

Отпи внимателно от чашата си.

— Ммм, добро е! И така, стигнах до извода, че отношенията ни нямат никакво бъдеще, ако непрекъснато се караме за лодката. Освен това, все още знаем твърде малко един за друг. Сега, когато времето е лошо, можем да бъдем за малко заедно и на сушата. Мисля си, че ако ни...

— Един момент, Мат. — Сара прекъсна дълго обмисляната му реч. — Значи ти... ти все още искаш да бъдеш с мен? — не знаеше дали е разбрала правилно.

Гледаше го с широко отворени очи.

— Точно това искам. Вчера вечерта ми хрумна решението на всички проблеми. Само трябва да си спомня...

Допи чашата с кафето и си сипа още.

— Макар че ти не беше много любезна с мене онзи ден, все още ми се иска да сме заедно.

Сара сдържа въздишката си на облекчение. Гледаше замислена надолу и чертаеше с върха на пръста си кръгове по покривката.

— Какво ще стане с работата ми тук? Риболовът не е единственото ми занимание. Освен него, правим с майка ми разни неща, грижа се за градината, пра я глинени вази.

— А дали нямаш по-приятен начин да си прекарваш времето? Аз ще намеря време за теб.

Сърцето ѝ биеше като лудо.

— Майка ми сигурно ще се радва да се запознае с теб. Тя е малко старомодна, но аз смятам, че ще и бъде приятно.

Мат се засмя.

— Нали ти казах, че и аз държа да се запозная с нея. Освен това, ми се ще да науча повече неща за тебе. Ще я питам каква си била като малка.

— Ако съдя по недоволните възклицания, които чух като се събудих тази сутрин, сигурно е в градината при своите петунии и гони охлювите.

— Охлюви?

— Ти сигурно не си бил друг път по тези краища, нали?

— Какво искаш да кажеш? — обърканата му физиономия я развесели.

— Те създават доста главоболия на градинарите тук. Огромни са и ядат каквото им попадне. Майка ми непрекъснато ги проклина и

изобретява най-невероятни начини, за да ги унищожи. Когато отива в градината, винаги е въоръжена с лопата. За всеки случай.

— И какво прави майка ти с охлювите?

Сара отпи от кафето и се изкашля.

— Ощастливява съседите ни с крехката им плът.

— Аха.

— Ако не се държиш прилично, ще направи същото и с тебе. Помисли си за това, ако си решил да ѝ въртиш номера, както на мене.

— Аз да съм ти въртял номера? Но скъпа, аз съм хлътнал по тебе до полуда и съм способен единствено да те гледам в очите и да изпълнявам желанията ти.

Надигна се усмихнат и я целуна нежно по устните.

— Ммм, ухае на кафе.

В този момент на вратата се появи Хелен Лендли.

— Надявам се, че не преча — пристъпи напред и погледна с любопитство. — Май че бяхте заети.

Мат бързо се надигна и ѝ предложи стол. Хелен погледна към Сара в очакване на обяснение. Тя се чувстваше като малко момиченце, което е направило беля и са го хванали.

— Това е Мат Ейндриън. Напоследък работим заедно на „Бет“. Мат, това е майка ми — Хелен Лендли.

Мат се усмихна чаровно.

— Вие изглеждате точно както си ви представях, като дъщеря ви ми разказа за вас, мисис Лендли.

— Наричайте ме просто Хелен — двамата се гледаха изпитателно.

Сара местеше поглед ту към единия, ту към другия. Надяваше се да се харесат от самото начало.

— Чудесно, но само ако и вие ме наричате просто Мат.

— Значи това е човекът, оказал такава решаваща помощ на борда на „Бет“ — Хелен Лендли намигна на дъщеря си.

— Внимавай, Мат, тя иска да навлезе в непознати води! — Сара се запъти към печката. — Искаш ли кафе, мамо?

Хелен кимна и седна на масата.

— Как ви харесва работата на „Бет“, Мат?

Той се засмя многозначително и това за малко да изкара Сара от равновесие. Все пак запази безизразна физиономия.

— Научих много неща, а работата направо ми доставяше удоволствие.

Хвърли поглед към Сара и тя се изчерви.

— Тежко е да си изкарваш хляба от лов на съомга. — Прекъсна го бързо тя. — Повечето риби са твърде малки. Неговата задача беше да ги измерва и да хвърля зад борда като оставя само тези, които ще стават за продан.

Мат отново се обърна към Хелен.

— Освен това, Сара ми показва и много други работи...

Ритна го под масата.

— Мамо, понеже така и така днес няма да влизам в морето, Мат ме помоли да го разведа из околността. Дали да не организирам един пикник и да му покажа нашите съкровища?

— Нашите съкровища?

— Нали знаеш — златото и среброто.

— А да — Хелен се засмя. — Ще приготвя кошница за пикник. Дано изкарате хубав ден — погледна към Мат. — Сара имаше толкова много работа, та още не е усетила, че пролетта е дошла.

След това се обърна и излезе.

Над хълмовете се носеха все още тъмни облаци. Сара и Мат напуснаха града с нейната кола. Мат седеше на седалката до нея. Разглеждаше с интерес пейзажа наоколо. Виждаше се голяма част от залива и полуострова Куус кей. Пресякоха Рос Слоус и се отправиха на изток по поречието на Куус Ривър. В този момент слънцето проби облачната пелена.

— За какви съкровища ставаше дума одева? — попита Мат, като си слагаше слънчевите очила.

— Ще видиш. На света има богаташи, които са недосегаеми за данъчните власти.

— Това го знам още от времето, когато си играла с кукли.

Сара се засмя и посочи напред.

— Виждаш ли тези дървета със светлозелени листа?

— Да?

— Това е мирта. Изключителен материал. Забелязваш ли от какво е направена кошницата за пикник? Един приятел научи преди години от мене тази стара техника за плетене на кошници и сега ги произвежда. Харчат се добре.

Мат сложи ръката си върху нейната, хванала скоростния лост.

— Ти обичаш ръчната изработка, нали?

— А ти, да не би да не обичаш?

Взе ръката ѝ и я целуна.

— Има много хора, които харесват ръчната изработка. Но аз понякога предпочитам самите ръце.

— Хей, пречиш ми да шофирам!

Дръпна ръката си, макар че ѝ харесваше. Няма нужда да вършат глупости. От опит знаеше, че близостта му е способна да я извади от равновесие.

— Добре, оставям те на мира... поне за този момент.

Пътуваха покрай ниви, гористи хълмове и край долини.

— Мат, затвори си очите за момент! Ще има изненада — Сара изви кормилото и отби колата по тесен черен път.

— За колко време? Имай предвид, че се нуждая да гледам.

— Една минута.

Чуваше се как клоните на околните храсти драска вратите на колата. Машината непрекъснато се друсаше и пропадеше в дълбоките коловози. Накрая Сара спря, си мотора и дръпна ръчната спирачка.

— Можеш да отвориш очи. Вземи кошницата и ме следвай!

Вятърът свистеше в гъстия храсталак. Наоколо летяха многобройни птици. Повървяха около четвърт миля. Сара се спря и каза:

— Сега ще оставиш кошницата и ще затвориш отново очи. Аз ще те водя.

Мат хвана малката ѝ ръка и я последва със затворени очи. Накрая тя спря и го побутна да се обърне.

— Внимание! — Сара стоеше зад него и той чуваше дъха ѝ. — Това е моето сребро, Мат.

Мат отвори очи.

Пред тях имаше голяма скала. Наоколо растеше папрат, а отстрани се издигаха високи борове и секвои. От ръба на скалата надолу се спускаше водата на буен поток, струята падеше в пропастта. Милиони водици изпълваха въздуха и блестяха във всички цветове на дъгата.

Сара обви ръце около кръста му и се засмя:

— Моят сребърен водопад! Това е „Силвър Фолс“, а половин миля по-нататък ще видим и златото.

Мат хвана ръцете ѝ. Гледката наистина беше изумителна.

— Великолепно е, Сара! Направо е неповторимо! Наистина ли се казва „Сребърния водопад“?

— Да. Ела, ще седнем на онази скала. Докато обядваме, ще се наслаждаваме на гледката.

Мат взе кошницата и я последва. Скалата беше стоплена от слънчевите лъчи.

— Всичко изглежда като сън.

Сара отвори кошницата и разстла червена карирана покривка. След това си взе един сандвич.

— Но е реалност. Можеш, ако искаш, да се покатериш на скалата и да скочиш оттам в езерото долу. Чудесно е за плуване.

— Не, благодаря. По-добре да хапнем. Майка ти е подготвила всичко с такова старание.

— Тя, изглежда, прие нашия пикник с голям ентусиазъм.

— Ние с нея си поговорихме сериозно, докато ти се обличаше.

Сара наля портокалов сок от термоса и го опита.

— Какво искаш да кажеш с това?

— С кое?

— Че сте си поговорили „сериозно“ — ти и майка ми.

Мат се нахвърли лакомо на сандвичите с шунка и само вдигна рамене. „Как е възможно да изглежда толкова добре, даже когато яде?“ — мислеше си Сара, докато сгъваше една ленена салфетка.

— Можеш да вярваш само на половината от това, което ти разказва майка ми — подаде му чаша сок. — За да преглъщаш полесно. Между другото, нея пък я предупредих да вярва само на една четвърт от твоите приказки.

Той отпи замислено от машата си.

— Не искам да те държа в напрежение, любима. Разговаряхме за твоето детство, за „Бет“, за Ейнджи, риболова и за брака ти с Грег — взе си още един сандвич и примижа от удоволствие.

Сара скочи. Беше вбесена...

— Вие двамата... ти...! Какво те засягат моят живот и бившият ми брак? Не знам кой от двамата ме ядосва повече.

Обърна му разгневена гръб и се загледа нанякъде. Мат стана и я докосна нежно по раменете.

— Сара, не съм казал нищо, с което да те изложя. Майка ти е много загрижена за тебе. Мисля, че би ме убила с лопатата си за охлюви, ако научи, че съм те обидил дори с една дума. Наистина много държи на теб.

Помисли и продължи сериозно:

— Познавам малко жени като нея, Сара. Възхищавам се от спокойствието и увереността, с която се справя с всички проблеми. А ги има доста. Повечето ѝ грижи около тебе — живееш твърде опасен живот, Сара, а тя те обича прекалено много.

— И това всичкото го научи за четвърт час?

— Майка ти е чудесен човек, Сара. Имам достатъчно опит, за да го твърдя, повярвай ми! — обърна я към себе си и я накара да го погледне. — Рядко греша, когато преценявам някой човек. Ти си един от редките случаи.

— Да не би да смяташ, че си сгрешил с мен? Какво значи това, Мат? — тя се втренчи в него, като се опитваше да подреди обърканите си мисли.

— Ти си една малка и изключително сладка чаровница — притисна я нежно и я целуна по устните. — Нали знаеш — в началото те сметнах за празноглава тийнейджърка. Въпреки това, хлътнах още от първия път. Направо ми се размъти мозъкът. А ако знаех само, че пред мене е една зряла жена, която ще превърне мечтите ми в реалност...

— Мислех, че те интересува само „Бет“ — отговори несигурна Сара.

Целувките му я караха да тръпне от възбуда.

— Да, и все още ме интересува. Но преди всичко ти, скъпа. Повече от всичко на този свят.

Коленичиха върху мекия килим от мъх. Целувките му бяха дълги и страстни. Сара долепи тялото си до неговото. Желаете го. Беше зарязала всички задръжки от досегашния си живот. Този мъж промени из основи нейния свят и самата нея.

Тялото ѝ не се подчиняваше на мозъка. Сякаш има свои закони и тайни желания. Ръцете на Мат я караха да забрави всичко наоколо.

— Това не бих могъл да го изживея с никоя друга жена, Сара. Затова се върнах при тебе.

— Значи ли, че ще останеш тук през целия сезон и ще ми помагаш да ловим риба?

— Животът като помощник ми харесва много. Ако някой друг поиска да ми заеме мястото, просто ще го изхвърля през борда.

Като потвърждение, той я притисна още по-силно, монотонният шум на водопада и цветните отблясъци от слънчевите лъчи придаваха на сцената особен чар. Сара затвори очи. Щеше да се побърка от щастие.

— Дали да не преместя няколко скали и да ги подредя наоколо, за да не бъдем обезпокоявани? — обади се Мат.

Сара се засмя тихо.

— Това е резерват. Не се разрешават никакви промени на ландшафта. Освен това, има доста туристи, които се навъртат насам.

— Следващия път ще се погрижа за изкуствен водопад в някоя хотелска стая — докато говореше, си играеше с къдриците ѝ.

— Хайде да си прибираме багажа и да вървим нататък, към „Златните водопади“. Непременно трябва да видим и тях! — погледна го въпросително.

— Добре. Ще видим и златото и среброто в един-единствен ден. Но нека след това да прекратим! Ще получа сърцебиене от толкова гледки. Мисля, че най-хубава е Демската градина, в която ние с тебе да сме Адам и Ева.

Сара се освободи от прегръдката му и взе кошницата за пикник.

— Да, но Адам и Ева са нямали подръка френско грозде и шоколадови сладкиши. Помисли за това!

„Златните водопади“ бяха навътре в гората, заобиколени от високи елхи и борове. През устремените към небето корони проникваха ярки слънчеви лъчи.

Сара се чувстваше неизказано щастлива в ръце на Мат. Как ѝ се искаше да бъдат сами! Времето, прекарано с него, летеше прекалено бързо. Много се радваше, че се върна. Реши, че трябва да изживее пълноценно всяка секунда, каквото и да ѝ струва това.

Ръка за ръка тръгнаха към колата. Мат носеше кошницата. Мъхестата покривка под краката им заглушаваше всякакъв шум от стъпки. Чуваше се само грохотът на водопада.

Обратното пътуване покрай Куус Ривър ги върна постепенно в реалността.

Мат беше протегнал ръка и си играеше с къдрите ѝ.

— Ммм, косата ти ухае на хубаво. Също както първия път, когато те прегърнах.

— Тогава май че миришех на боя.

— Да, но освен това, на море и цветя. Странна и много сполучлива комбинация, която не се забравя. Мисля, че мога да те намеря със затворени очи в помещение, изпълнено с хора.

Сара си го представи, как ходи от човек на ги души. Не можа да сдържи смеха си.

— Какво впечатление ще направиш, ако миришеш всекиго по главата?

Мат ѝ разроши отново къдриците.

— Ще кажа на всички каква хубава комбинация е миризмата на морски водорасли, парфюм и боя. Няма да мирясам, докато не те намеря. След това ще те взема на ръце и ще те целуна, както си знам.

Сара изведнъж кривна по някаква тиха улица, от двете страни, на която имаше големи дървета.

— Смятам да проверя, дали делата ти ще съвпадат с думите.

— Може би — той се наведе и допря устни до рамото ѝ. — Но не само косите ме привличат у тебе.

— Това, с което се занимаваш, не са косите ми. Толкова по-добре.

Сара спря колата и дръпна ръчната спирачка. После се облегна назад и го погледна:

— Рискуваш си живота, а и моя, като не ме оставяш да шофирам спокойно. Как така? Не си ли виждал табелката по градските автобуси „Не говорете с шофьора“?

Мат облегна ръката си на дръжката на вратата и сбърчи чело многозначително:

— Ти също искаше да ме прелъстиш. Но все пак съм доволен, че не си останала безразлична към целувките ми — слезе, обиколи колата и отвори нейната врата. — Вчера бях несръчен „моряк новобранец“. Днес съм „Големият Прелъстител“. Интересно, какво ли ще бъде утре? Може би една малка част от живота ти? Някой, на когото да разчиташ?

— Утре сутринта, щом чуя прогнозата за времето, ще реша какъв ще бъдеш. Но като гледам ония ниски облаци над хоризонта, сигурно предупреждението за буря едва ли ще бъде отменено.

— Дано прогнозата да е лоша. По този начин ще прекарам много по-дълго с теб. Даже можем отсега да уточним, че утре ще има лошо време.

— Нищо не можеш да уточняваш! Нали знаеш кой е босът тук.

Погледна го продължително в сините очи. Около тях имаше малки бръчици, като на човек, който често се смее. Несъзнателно вдигна ръка и го погали по бузата. После ръката ѝ се плъзна по рамото му. Той грабна ръката ѝ и започна да я гали.

— Ти си босът само когато сме на борда. Тук, на сушата, сме равни. Просто трябва да се опознаем по-отблизо, Сара. Утре ще стана рано и ще чуя прогнозата за времето. Ако не е благоприятна, ще дойда у вас.

Допирът му я възбуждаше. „Ако не престане да...“

— Мат... аз... — добре, ела. Може би даже да ми помогнеш. Загубихме много време. Ейнджи сигурно вече се е върнала от училище и...

— Как така сме го загубили? — Мат вдигна учудено вежди.

Тя се изчерви.

— Не, Мат, не е загубено. Само че, можех да свърша толкова неща.

— Мисля, че се досещам какво искаш да кажеш — наведе се и леко я целуна по устните. — Що се отнася до мене, аз се радвам за всяка минута, прекарана с тебе.

Затвори внимателно предната врата.

— Довиждане, Сара. И да караш внимателно!

В огледалото тя забеляза, че Мат дълго време гледа след нея, преди да се изгуби зад ъгъла.

— Той е нещо по-особено, Сара — установи Хелън и извади една тава от пещта.

Сара опита внимателно пълнежа от черешово сладко. Майка ѝ ѝ хвърли многозначителен поглед. Сара се засмя и вдигна рамене:

— Не мога да си обясня, как един човек може да дойде вкъщи и да ме изведе на пикник, след като предния ден съм го изгонила от борда?

— Този Мат Ейдриън изглежда знае какво иска. Поне така ми се струва — майка ѝ бутна настрана тавата да изстива и взе полупразната чиния пред Сара. — Този пълнеж е предназначен за черешовия сладкиш.

— О, съжалявам, мамо. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не знам. Засега ми изяждаш пълнежа, ако дори само за момент те изпусна от поглед — Хелен вдигна предупредително дървената лъжица. — Добре. Можеш да ми помогнеш. Каж ми, какви планове имаш по отношение на този мъж? Трябва да призная, че днес сутринта той много ме впечатли.

— Искат да работи с мен през целия сезон — Сара взе тестото и оформи от него триъгълник. След това сложи черешово сладко на месеното тесто и загърна краищата отгоре, като с вилицата изобрази някаква фигура.

— Ако времето утре се задържи, ще дойде тук — продължи тя колебливо.

— Доколкото схващам, той те посещава, понеже много му е харесало яденето на „Бети Лу“. — Майка ѝ се усмихна многозначително и започна да разбива яйчен белтък в една паница.

— Мат настоява да купи „Бети“, мамо, и не мога да проумея, защо точно нея. Има толкова много лодки, които се предлагат за продан. Но той ще направи всичко да получи точно „Бети“. Наистина е готов на всичко.

— Как така на всичко? — Хелен прекъсна работата за момент и вдигна поглед.

— Ами... много работи — Сара сложи една порция пълнеж върху тестото.

— Много държи на моите кулинарни специалитети, така ли? А нещо друго?

— Не съм дете, мамо. По-добре разпитвай Ейнджи за училищните ѝ проблеми. Аз сама ще реша моите — Сара отвори пещта и пъкна нова тава със сладки.

— За бога, никога няма да ти се месея — Хелен хвърли шумно приборите в умивалника.

— Само малко и съвсем дискретно, нали мамо?

Хелен се засмя и се обърна към масата.

— Надявам се, не ми се сърдиш. Искам да ти кажа само още едно нещо — за мене този мъж е нещо особено. Много е чаровен и изглежда изключително добре. Няма да имам нищо против, ако утре времето е лошо. Когато Ейнджи се върне от урока си по пиано, аз ще се погрижа за нея.

Желанието на Хелен се изпълни. На другата сутрин духаше студен вятър. Небето беше покрито с тъмни, сиви облаци, а морските вълни бяха огромни и разпенени. Целият бряг около Куус Бей беше покрит с мъгла, която придаваше на пейзажа тъжен и някак си траурен вид.

Сара стоеше във всекидневната и гледаше през прозореца. Мислеше си как ли изглежда пристанището в този момент. Сигурно нито една лодка нямаше да посмее излезе на риболов. Още един неуспешен ден. Един ден печалба, без ежедневната работа на борда. Сара прекара пръсти по облегалката на дивана.

— Мат днес ще се нуждае от малко повече време, като дойде тук — рече Хелен, пристъпвайки на прага.

В камината гореше буен огън и топлеше стаята.

— Така изглежда. Ейнджи току-що замина да хване училищния автобус. По това време вчера той беше тук.

Хелен се зае да подрежда възглавниците на дивана.

— Не е човек, който ще наруши обещанието си. Какво смятате да правите днес? Мислех, че...

— Остави това, мамо. Мат ми разказа за вашия разговор. Но ние се познаваме само от една седмица!

— С баща ти се познавахме само два дена и аз знаех, че искам да се оженя за него.

Сара замислено оправи кашмирената покривка на дивана.

— Да, но на него му трябваше малко повече време, за да вземе аналогично решение, нали?

Хелен се засмя доволно. После бръкна в един шкаф и извади оттам парцал за прах.

— Напротив. И той го беше решил, но не смееше да си признае.

— Мамо! Не е било така, бъди честна! Нали винаги казваш, че родителите трябва да дават на децата си положителен пример — Сара вдигна нощната лампа от масата, за да може майка ѝ да я излъска.

— Понеже сме навлезли в темата... — Хелен погледна внимателно към дъщеря си. — Трябва да внимаваш Ейнджи да не получи някое братче или сестриче без баща.

— Мамо!

— Не се ли звъни на вратата? — Хелен се послуша.

— Имаш късмет — подхвърли Сара през рамо, докато бързаше да отвори. — Между другото, можем да идем в „Шоуър Аркс Парк“, бих му показала „колата на седемте дявола“.

— Докато стигнете седмия дявол, сигурно ще се почувствате като у дома си — извика Хелен след нея.

— Ще те вземем с нас. Така дяволите ще бъдат осем.

Отвори вратата. Отвън стоеше Мат с разрошена от вятъра коса. Усмихна се широко насреща ѝ. След това я притисна към себе си. Тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката му. Направи го естествено, сякаш го бяха репетирали хиляди пъти.

Както винаги, в ръцете му се чувствуваше сигурна и защитена. Като новородено дете. След дългите години самота близостта и нежността на този човек ѝ бяха неизказано скъпи. Можеше отново да даде любовта си на някого.

— Толкова си хубава — гласът на Мат трепереше от вълнение, когато я притисна към себе си. — Трябва да те посещавам по-често.

Тя докосна леко бузата му с устни.

— Защо не влезеш?

Взе я на ръце и пристъпи към стаята.

— Това е най-доброто предложение, което съм получавал от години насам.

— Пусни ме, Мат! — извика Сара.

Той не обърна внимание на протестите ѝ и влезе. Погледът му попадна върху каната с кафе и пълния със сладки поднос.

— Така си ми винаги подръка. Не можеш вечно да се държиш като капитан. Кафето топло ли е още?

— Пусни ме на земята! — Сара безпомощно заудря с юмруци по гърдите му.

— Първо кафето. Стой мирна, иначе ще го разлееш.

С една ръка Мат взе чашата.

— Дръж се здраво — рече ѝ спокойно.

Докато Сара крепеше чашата му, той отиде към дивана и се спря пред подноса с черешовите сладки.

— Ммм, мислиш ли, че трябва да ги опитам? Изглеждат страхотно апетитни. Също както и ти. От години не съм вкусувал домашно приготвени сладкиши.

— Какво всъщност искаш да докажеш, Мат?

Той седна, без да я изпуска от ръцете си. Взе от нея чашата с кафето и я сложи на масата.

— Нищо, освен че съм гладен и жаден.

Говореше тихо, като докосваше с устни ухото ѝ.

— Освен това, изпитвам удоволствие да те взема в ръцете си — допълни след малко.

— Невъзможен си! — Сара се обърна настрани, за да скрие усмивката си.

Защо трябваше да се съпротивлява. Така добре се чувстваше.

— Е, твоят приятел има чувство за хумор. И е голям ласкател — Хелен стоеше на вратата и се смееше.

Явно беше доволна да види дъщеря си в ръцете на такъв мъж. Без съмнение го харесваше. Пристъпи към масата и посочи към подноса със сладкишите.

— Има допълнително — обяви тя авторитетно.

— Майка ти заслужава най-висока оценка — рече Мат с пълна уста. — Мога ли да ям, колкото си искам?

— Ще ти отговоря, когато ме пуснеш. И аз заслужавам най-висока оценка. Помогнах при приготвянето им — извика, защото той я притисна по-силно до себе си.

— Само сипваш пълнежа! — обади се Хелен. — Мат, не трябва да вярваш безрезервно на всичко, което казва. На мене например ми каза, че имаш тежък характер.

Тя седна при тях и си сипа кафе.

— Още като дете обичаше да разказва приказки. Има развинтена фантазия. Това в повечето случаи е добре, но понякога трябва да я възпирам. Същото те съветвам и тебе.

Сара се съпротивляваше усилено, но Мат я държеше здраво, като същевременно говореше с Хелен през главата ѝ.

— Всичко е наред. Владея положението. Между другото, сладките са без грешка. От години не съм ял по-добри. Моята майка

беше отлична готвачка, но и тя не докарваше пълнежа толкова добре — взе си още.

— Голям ласкател си, Мат.

Сара въздъхна и прекрати за момент борбата.

— Трябва да имаш малко повече респект от майка си. Това, което казах, не е ласкателство. Наистина тя готви превъзходно. Често ли се държи непочтително? — се той към Хелен.

— Не бих казала. Все пак трябва да дава пример на дъщеря си. Само дето често се налага да ѝ напомням, че тя нейна майка, а не сестра.

— Престанете и двамата! — Сара най-после успя да скочи от коленете на Мат.

Беше се изчервила до ушите.

— Искам да ви кажа нещо, слушайте ме добре. Аз съм възрастна, зряла жена и не се нуждая от възпитатели. Нито от тебе, мамо, нито от тебе, Мат!

Сложи ръцете си на хълбоците и ги загледа втренчено. Как смееха да се съюзяват срещу нея! Обърна се ядосана и се насочи към умивалника.

— Никога не забравям, че си зряла жена — заяви Мат, — твърде често ми го напомняш.

Хвърли многозначителен поглед към Хелен, която с мъка сдържаше смеха си.

— Днес си особено чувствителна, Сара. Да не би да е от лошото време? Не е много обичайно — Хелен намигна заговорнически към Мат. — Обикновено се държи по-любезно с гостите. Според мене трябва да яде по-витаминозна храна.

Сара стисна раздразнено устни. Върна се към масата и си наля още кафе. Гледаше Мат и майка си над ръба на чашата. След това отпи една глътка и я сложи на масата.

— Приемам достатъчно витамини. Също и вие. Мисля, че можете да се заемете с кошницата за пикник, докато аз се приготвя.

— Май че прекалихме малко, Хелен, — обади се Мат. — Както изглежда, Сара се е разсърдила не на шега.

— Предполагам, че състоянието ѝ е своеобразна реакция на постоянната ѝ преумора. Ежедневно изпитва стрес и се пренапряга, а

това не може да остане без последствия. Според мене просто трябва да спи малко повече и...

Сара спря майка си с жест и я погледна в очите.

— Наистина малко спокойствие няма да ми навреди. Междувременно, Мат, майка ми ще те разведе из къщата и ще ти надрънка още много небивалици. Можете да измиете съдовете и да изчистите с прахосмукачката. Като свършите с разговорите, обадете ми се.

— Чу ли това, Хелен? Иска да се измъкне и да ни остави сами с цялата работа — посочи с пръст към Сара. — Типично за подрастващите, винаги се държат арогантно и безотговорно.

Докато приготвяха сандвичите, продължиха да си разменят остроумия в същия стил. Сара виждаше с какво желание шета майка ѝ. Това донякъде я отклони от мислите ѝ за несвършената работа на „Бет“.

Трябваше да е на лодката днес, независимо че времето е лошо. Имаше много работа. През последните години през сезона прекарваше всеки ден на борда. Имаше полза дори само от разговорите с другите рибари. Обмен на информация, последни клюки от пристанището, дискусии около движението на рибните пасажи и около цените на борсата — всичко това беше нейната работа, животът ѝ.

Но днес искаше да бъде с Мат. Възнамеряваше да прекара целия ден с него. В този момент нищо не изглеждаше по-важно от това.

— Майка ти ме покани на вечеря, Сара, — рече Мат, когато излязоха на аутобана — стана, когато ти отиде за малко в спалнята.

— Това значи ли, че искаш и моето мнение? — включи на пониска предавка и зави към „Чарлстън Бридж“.

Той се засмя:

— Не, само исках да знаеш, че трябва да се приберем пораничко. Радвам се, че ще се запозная с Ейнджи. Вчера се видяхме само за малко... И тя ли е толкова чаровна като тебе и майка ти?

Сара насочи колата към един хълм в западната част на града.

— Мисля, че тя притежава собствен, особен чар. Държи се приятелски. Весела е, искрена и много талантива. Има много хубав глас и обича да пее. Също така обича и морето.

— Значи с нея имаме доста общи черти.

Сара включи радиото и хвърли поглед към Мат. Беше се облегнал небрежно и пригласяше на старата кънтри мелодия.

— „Шоуър Аркс“ се намира само на няколко мили от Чарлстън, но сякаш е съвсем друг свят. Някакъв стар барон си построил навремето вила. Върху една скала, надвесена над океана. Обичал природата и заповядал да направят там чудесна градина.

Излязоха от последния завой и Сара подкара колата към паркинга.

— Вилата и градината са преживяли всички превратности на времето невредими. Преди години обаче къщата била запалена. Не останало много от нея. Градината сега принадлежи на „Оуригън Парк“ и е достъпна за посетители. И тъй — обърни внимание на фантастичния пейзаж, на градините с цветни лехи и огромните дървета. Намираме се в „Шоуър Аркс“.

— Наистина, много впечатляващо. Ще се разходим ли първо или веднага ще се заемаме с храната? — Мат отвори вратата на колата и се загледа в добре поддържаната тревна площ, на която се намираха. — А какво е това?

— Тук се е намирала къщата. Ще се върнем на това място, за да обядваме. Имаш ли желание да дойдеш тук по време на буря и да разбереш, защо баронът е избрал именно това място.

Мат заобиколи колата и отвори нейната врата.

— Нека оставим бурите. Между другото, днес морето е достатъчно развълнувано.

Грохотът на разбиващите се в брега вълни наистина беше оглушителен. Сара и Мат се приближиха до ръба на скалата и се загледаха във водната стихия. Долу бушуваха разпенените вълни. Пръските достигаха до тях и мокреха лицата им. Морето беше сиво-синьо, а гребените на вълните се виждаха далече навътре, почти до линията на хоризонта. Мат хвана здраво ръката ѝ. Сара почувства, че гледката го е впечатлила много.

— Баронът си е избрал не лошо място да си построи вилата. Изгледът е класически и се запомня за цял живот. Днес морето изглежда диво и заплашително. Но нощес, когато вятърът обърне посоката си, вълните ще изчезнат и повърхността ще стане гладка, като на някое планинско езеро. Представяш ли си как ще изглежда лунната пътека от тази скала?

Сара се усмихна замечтано. Беше усетил магията на това място и се вълнуваше също като нея, когато за пръв път дойде тук.

— Ела да разгледаме градината. Май че скоро ще вали. Там е защитено.

Тръгнаха по тясната пътечка към парка.

— Засадили са навсякъде наоколо цветя и дървета. Тук по всяко време на годината влажността на въздуха е голяма, а температурните разлики — незначителни. Растенията се чувстват чудесно. Мама винаги отмъква тайно по няколко стръка, за да ги разсажда в градината.

Хвана Мат за ръката и го поведе.

— Погледни! Една роза вече е цъфнала — наведе се към бодливия храст и вдъхна аромата ѝ. — Обичам розите. А там насреща са лехите с лалета.

Виждаха се и лехи с разноцветни карамфили и азалии. Сара беше във възторг, а Мат я гледаше очарован. Макар че беше навлякла пак старите си джинси и вълнения пуловер, тя му се струваше по-красива от всички цветя в този парк. Докато се разхождаха, обзе го прилив на нежност към тази жена.

„Привързаността ми към нея е прекалено голяма“ — размишляваше Мат. Когато бяха на „Бет“, тя го учудваше с решителността и самочувствието си на опитен моряк. Явно тези качества присъстваха и в личния ѝ живот.

Последва я замислено между дългата редица цветни лехи. Въздухът беше изпълнен с мирис на цветя и на море. Всичко се връзваше по особен начин с личността на Сара. Беше щастлив, че е с нея.

— Защо не идем да си направим пикника в заливчето? Сигурна съм, че ще намерим някое чудесно място. Там ще е по-топло, отколкото тук — предложи Сара, като приключиха с обиколката.

— Звучи добре. Но аз пак ще съм потърпевшият, понеже ще нося кошницата и покривката.

— Помощник! Трябва да ми отговорят с „да, сър“! Иначе ще ви накарам да измиете палубата.

Сара се обърна и се отправи надолу, но Мат я настигна, хвана я за ръката и я накара да го погледне.

— Нямате ли някое по-подходящо наказание, капитане?

Тя се дръпна и се нацупи.

— Хм, мога да... мога да ти сваля ризата и...

Той я погали по бузата.

— Продължавай, става интересно! Напоследък наблюдавам у тебе нарастваща агресивност. Мисля, че и майка ти спомена нещо тази сутрин.

Мат я вдигна във въздуха и я завъртя около себе си.

— Престани, помощ! — извика Сара. — Предавам се, остави ме, ще хвана морска болест. Искях само да ти предложи да слезем долу в заливчето.

Мат я пусна и загледа разгорещеното ѝ засмяно лице. Устните ѝ бяха розови и съблазнителни, а очите ѝ имаха цвета на океана. Без да се съобразява с факта, че някой може да минава наблизо, Мат я притисна към себе си и я целуна страстно.

Сара притисна тялото си до неговото. Когато я целуваше, то не се подчиняваше на разума ѝ.

Толкова дълго ѝ бяха липсвали ласките му! Близостта му предизвикваше горещи вълни и леко замайване. Искаше ѝ се сега да са в удобната каюта на „Бети Лу“.

— Желая те, Сара! — промълви Мат. — Две нощи без тебе са много време и..., макар че ти обещах да не те притеснявам, сега искам да се любим.

— Аз... аз... също мисля така, Мат... — Сара беше останала без дъх. — Никога не съм предполагала, че ще си загубя в такава степен разсъдъка по някого. Целуни ме!

— Господи, Сара, ти си просто вълшебница, която може да подлуди всекиго само с едно мигване! — Мат отново впи устни в нейните.

Тя отговори на целувката му. С едната си ръка той обви шията ѝ, а другата пхна под пуловера и започна да гали гладката ѝ като коприна кожа.

Сара потръпна и зарови пръсти в косата му. Другата ѝ ръка лежеше на гърдите му. Усещаше как сърцето му бие лудо.

Мат повдигна глава и я погледна. Очите му бяха по-тъмни от обикновено.

— Направо ме подлудяваш, красавице, известно ли ти е това! На всичкото отгоре си на двадесет и осем, майка, дъщеря, вдовица,

притежателка на лодка... и си нямаш представа колко много значиш за мене — замисли се за малко и продължи: — Нека да прекарам този сезон с тебе, Сара! Вземи ме със себе си!

Тя чертаеше малки кръгове с върховете на пръстите си, опрени на гърдите му. След това склони глава на рамото му. Тази топлина ѝ беше много скъпа. Така се чувстваше сигурна, защитена.

— Ще ти дам всичко, което имам, Мат. Но знаеш ли, аз преди всичко съм... майка на Ейнджи. Тя има нужда от мен, не мога да я оставя на...

— Господи, Сара! Да не мислиш, че не си давам сметка! Точно заради това искам да се запозная с дъщеря ти! Разбира се, че тя е част от тебе. По-скоро ще скоча от онази скала ей там, отколкото да застана между теб и малката.

Погали я нежно по косата.

— Всичко, което искам, е да съм с тебе... Само един сезон.

Скалите около залива образуваха естествена защита срещу вятъра. Морето се виждаше през тясна пролука. От една цепнатина в камъните извираше ручей с кристалночиста вода, провираше се покрай скалните отломъци и падаше долу, където се разбиваха вълните. В този момент слънцето се показва за момент иззад облаците и пясъкът заблестя като златен.

Мат разгъна внимателно покривката. Сара сложи отгоре кошницата за пикник и започна да разопакова. Нахвърлиха се върху сандвичите с вълчи апетит.

Вятърът бе прогонил другите любители на природни красоти. Плажната ивица беше празна. Морската вода тъмнееше, покрита с пяна, а вълните се разбиваха с грохот в скалите. Сара и Мат се наслаждаваха на гледката.

— Чувствам се, сякаш съм получила неочаквана ваканция — рече Сара. — Дано да не е придружена с неприятности.

Обгърна коленете си с ръце и се замисли.

— Какво искаш да кажеш?

Мат се приближи към нея и облегна глава на рамото ѝ. Загреба шепа пясък, наблюдавайки как изтича през пръстите му.

— Ти работиш твърде много на „Бет“, Сара. Почивните дни вчера и днес ти бяха крайно необходими, поне за мен.

— Ти също работеше като вол. Мислех, че ще ти писне и ще зарежеш всичко, понеже не си привикнал на тежка физическа работа. Разбира се, бях приятно изненадана от помощта ти.

— А, значи сега съм и вол! — Мат се разсмя. — Наистина, напоследък се изкачвам все по-високо в твоята ценностна система.

Сара го бутна в пясъка и се наведе над него.

— Ти не си вол, а същински дявол.

— Изглежда днес ми предстои да чуя доста комплименти.

— Тъй като ме посъветва да си почивам, засега ще се въздържа от измисляне на нови.

— Но комплиментите не са единственото нещо, което очаквам от тебе, Сара.

Тя го целуна нежно по устните.

— И какво е то?

Той вдигна ръка и прекара пръсти по челото ѝ, след това ги спусна надолу по бузата, брадичката...

— Мисля, че навлизаме в опасни води, капитане.

Прегърна я. Започна кратка борба, след което Мат се озова триумфиращ върху нея.

— Постепенно започвам да те опознавам, Сара, — измърмори той докато докосваше с устни нежната кожа под брадичката ѝ.

— И какво ти е впечатлението?

Мат вдигна глава и известно време внимателно я разглеждаше. След това се усмихна широко.

— Когато съм с тебе, все едно, че съм за риба, само че е много по-приятно. Хвърлям въдицата, изчакам малко, а след това те изтеглям на сухо — изражението ѝ стана объркано и това го развесели още повече. — Освен това, не трябва да използвам дълги въжета, защото накрая аз самият се оказвам завързан с тях.

— Не съм предполагала, че ме смяташ просто за лесна плячка на неотразимия си чар.

Сара стана сериозна. Думите му я подразниха. Нима наистина искаше да си играе с чувствата ѝ, с нея самата... „О, боже, ако наистина е така?“

— Никога не съм искала да те обвързвам с нещо, Мат.

— Не? Но въпреки това го правиш. Ти направо ме подлудяваш, скъпа, и ако продължиш в същия дух, не знам какво може да стане —

погледна я замислено, — нека да бъдем заедно известно време, любима...

Изведнъж Мат осъзна, че са близо до пътеката и изложени на любопитните погледи на някой случаен минувач. Сара сигурно щеше да се притесни много, а и в края на краищата времето занапред им принадлежеше.

Той се надигна и отиде отново на мястото си до импровизираната трапеза. Лишена от топлината на тялото му, тя потръпна от студения вятър.

Сара лежеше на пясъка и премисляше последните думи на Мат. В нея се бореха различни чувства — съмнение, благодарност, майчински дълг, желание и... любов. Да, тя обичаше Мат, в това беше напълно убедена. Обърна глава и го погледна.

Изглеждаше като заспал. Дишаше леко и равномерно. Ядоса се. Щеше ѝ се да хвърли по него някоя мидена черупка. Той трябваше да докаже чувствата си тук, на този бряг.

— Ядосана си, така ли? — попита Мат, отваряйки очи.

— Ядосана? — Сара седна и обхвана коленете си с ръце. — Не знам. Само си мислех, че щом ме целуваше така одеде, сигурно ме желаеш и би искал да...

Той я повали на земята и я притисна до себе си.

— Напълно си права. Но все пак се нуждаем от време. Всичко стана толкова бързо...

— И аз съм виновна за това, нали? — помъчи се да превъзмогне възбудата, която я обзе от близостта му. — Хайде, направи го, Мат. Знам, че можеш!

Притисна я още по-силно.

— Вината е моя. Трябваше да си дам сметка, че ти си нещо по-различно от всички жени, които съм срещал до сега. Тогава щях да подходя по-внимателно.

Мат се изправи, хвана я за ръцете и я принуди да стане заедно с него.

— Искам да си щастлива, Сара.

— До гуша ми е дошло да ми желаят щастието. Отначало майка ми, а сега и ти: Достатъчно съм пораснала, за да знам кое е добро за мене и кое не е.

— Да се любим тук, в парка, посред бял ден сигурно не е най-доброто нещо, предполагам. Какво ще стане, ако някой ни види? Не искам да правим нещо, за което после ще съжаляваме. Да не би да си решила да ми докажеш нещо с това?

— Може би просто ще ти покажа колко нежна мога да бъда — прошепна Сара.

Мат се усмихна леко и я целуна по челото.

— Мога да почакам. Имаме достатъчно време, скъпа. Ще ти се удадат достатъчно възможности за изява. Освен това, знам вече нещичко.

— Невъзможен си, Мат! Всичката целомъдреност и благоприличие са се събрали у тебе днес — Сара събра покривката и започна да нарежда нещата в кошницата. Мат сложи ръка на рамото ѝ.

— Не ми се сърди, Сара, моля ти се! Не бих могъл да го понеса.

Тя се овладя с усилие.

— Не се сърдя. Просто си мисля как да те прелъжа следващия път — отметна глава и се засмя, после тръгна нагоре по пътеката.

Мат я загледа за известно време объркан, а след това забърза да я настигне. Небето започна да се смрачава. Вятърът гонеше облаците, които се открояваха на синия фон. Двамата пътуваха по магистралата обратно към града.

— Ще може ли, въпреки всичко, да дойда у вас на вечеря? Искам да опозная по-добре майка ти и Ейнджи — обади се Мат.

— Колебая се още. Ще вземеш да им замаеш главите и на тях.

— Аз ли? Това е най-големият виц, който съм чувал напоследък. „Човекът, който замайва глави“. Аз самият съм една нещастна жертва.

— Ох, горкият! Сърцето ми ще се пръсне от мъка, като те гледам. Защо не спреш да говориш и просто не ми помогнеш да пренесем нещата?

— Разбрано, капитане!

— Така е добре, помощник!

Докато крачеха към къщата, Сара изтръска пясъка от покривката. На вратата застана Ейнджи. Беше развълнувана.

— Мамо, познай, какво направихме днес аз и Сенди!

— Нямам представа. Какво сте направили? — Сара погали момичето по косата.

— Сенди и аз... — Ейнджи взе покривката от ръцете на майка си и задържа вратата, докато влезе Мат.

Влязоха в кухнята. Мат сложи на масата кошницата. Сара се мъчеше да успокои дъщеря си.

— Каквото и да сте направили, надявам се да е хубаво. Нещо, което ще зарадва мене и бедната ти стара баба.

Ейнджи захихика.

— Мамо, записахме една касета. На касетофона на Сенди — той свиреше на китара, а аз пеех.

Хвана нетърпеливо майка си за ръката и я повлече към всекидневната. Мат ги последва.

— Идеята е отлична, трябва да го чуем непременно — отбеляза той.

Във всекидневната седеше Сенди с китара в ръце. Остави я на пода и се изправи, за да ги поздрави.

— Чух, че си завербувала мистър Ейндриън като помощник на „Бети Лу“? — рече той на Сара, като ѝ намигна съучастнически.

Сара се засмя.

— Значи сте правили записи.

— Нали знаеш, от време на време свиря на китара. А Ейнджи има хубав глас. Донесох днес няколко мои песни, за да чуя как ще ги изпее.

Впери смутен поглед в земята, а после се обърна към Хелен, която се беше настанила на дивана.

— Не беше лошо, нали?

— Двамата се сработиха добре. Така мисля аз — тя посочи възглавниците до себе си. — Ела, Сара и чуй, какво се получи. Ти също, Мат!

Сенди натисна един бутон на касетофона, който беше на пода до него. Отначало се чу прашене, а след това последва тишина. Всички стояха тихо, а на лицата им беше изписано любопитство. После Сенди се огледа безпомощно, а Сара се обади:

— Изглежда касетофонът не споделя мнението ти.

— Тъкмо го слушахме, преди да влезете. Сигурно батериите са се изтозили — физиономията на Сенди беше много разочарована. — Да имате касетофон тук, Сара?

— Имаме един, но е много стар и сигурно няма да работи — тя стана от дивана, коленичи на килима и започна да разглежда апарата. — Но бих чула с удоволствие изпълнението, ако го повторите.

Сенди погледна към Ейнджи, която нервно си хапеше пръстите.

— Какво ще кажеш? Да опитаме ли пак?

— Добре! Помня текста, а нотите, така и така не са ми необходими.

Сара седна отново на дивана, а Мат я придърпа към себе си и взе ръката ѝ.

— Може би ще мога да поправя твоя касетофон — прошепна ѝ той на ухото.

— Не сега! По-добре стой тук и слушай. Ще станеш съпричастен на раждането на една нова звезда.

Ейнджи и Сенди се бяха изправили. Сенди изсвири няколко акорда на китарата.

Мелодията беше приятна, а думите, които Сенди беше написал, бяха прости, но поетични. Гласът на Ейнджи следваше с лекота звъна на струните, като преодоляваше височините без никакво усилие.

Мат прегърна Сара през раменете и я притисна към себе си. Тя беше погълната изцяло от изпълнението. Артистичната изява на дъщеря ѝ я изпълваше с гордост.

В един момент осъзна, че не само песента на дъщеря ѝ е причината да се чувства толкова добре. Присъствието на Мат беше това, което придаваше особеното очарование на този миг. Обърна глава и го погледна. Той ѝ се усмихна и я притисна по-силно до себе си.

„Навън, в открито море, където започва моят живот...“ — Ейнджи завърши песента с кратко либрето, а Сенди изсвири финалните акорди в забавено темпо.

За миг настъпи тишина. В следващия момент обаче, стаята се изпълни с аплодисменти, смехове и коментари.

— Чудесно! Защо не занесеш записа на фестивала на младите таланти това лято, Сенди? — попита Сара и стана да прегърне дъщеря си.

Сенди беше поласкан. Не беше очаквал такова бурно одобрение за творчеството си.

— Само ако Ейнджи дойде, за да пее с мен! Тя е много по-музикална и без нея няма да мога да се оправя.

— Ако можеш и да пееш толкова добре, както свириш и пишеш текстове, от тебе ще излезе нещо голямо — Мат го тупна по рамото.

— Не, сър. Пеенето е работа на Ейнджи. Аз само ще изгоня публиката. Човек трябва да си знае възможностите.

— Нали ви казах, че ще ви хареса — лицето на Хелен сияеше.

— Този път ти прощавам израза „нали ви казах“ — засмя се Сара, — не знам какво изпитвате вие в този момент, но аз самата чувствам нужда от нещо топло за пиене, след като цял ден съм била навън на вятъра.

Всички отидоха в кухнята. Сара не беше особено изненадана от перфектното изпълнение на дъщеря си, но музикалният талант на Сенди беше нещо ново за нея.

Хелен свари какао за Ейнджи и кафе за останалите. После сложи на масата голям поднос със сладки.

Мат се беше настанил на масата толкова естествено и непринудено, сякаш бе седял на това място години наред. Сара го наблюдаваше как дискутира оживено с Ейнджи и приятеля ѝ. Изглежда тримата се бяха харесали от пръв поглед. Лицата им бяха разгорещени и весели и изглежда се забавляваха много.

Замисли се как преди малко самата тя се намираше в прегръдките на Мат. След това обаче той не поиска да се любят. Сара въздъхна. Може би трябваше все пак днес да отиде на „Бет“. Налагаше се да премисли още веднъж всичко. Може би и Мат щеше да дойде с нея. Може би тогава щеше да я целуне, да я вземе на ръце, да я сложи на леглото ѝ... Може би!

В този момент той ѝ хвърли поглед през главата на дъщеря ѝ. Намигна ѝ, сякаш беше отгатнал мислите ѝ. В светлината на лампата очите му изглеждаха тъмносини и напомняха на Сара цвета на небето през лятото — малко след като слънцето залезе. Беше хубаво, когато въкъщи имаше такъв мъж. Колко добре би било, ако можеше да е до нея в студените зимни нощи. Но тогава той отдавна ще си е отишъл. Сара въздъхна едва забележимо.

— Какво не е наред в твоя касетофон, Сара? — попита Мат. — Ако ми го покажеш, сигурно ще мога да го поправам.

Беше се изправил и дойде до нейното място на масата. Отидоха във всекидневната. Мат взе ръцете ѝ и ги притисна до гърдите си.

— От един час чакам удобен момент, за да остана насаме с тебе.

Гласът му беше развълнуван. Тя го погледна изненадано. Той наведе глава и я целуна. Сара преглътна и отговори на целувката му продължително и страстно.

Мат изстена тихо.

— Целият следобед лудея напразно по тебе, красавице! На плажа в „Шоуър Аркс“ ми беше дяволски трудно да се въздържа да правя любов с тебе. Преди малко, когато седяхме на дивана, направо ми бяха настръхнали панталоните — погали нежно немирните й къдрици.

Сара се засмя закачливо.

— Надявах се, че ще поправяш моя касетофон. Ако мислиш да поправяш мене, трябва да ти кажа, че всичко си ми е наред.

— За съжаление, не мога да твърдя същото и за себе си. Сърцето ми се разкъсва от желание. Аз те желая, скъпа. И то тук, на това място и веднага!

Той се притисна неудържимо към нея и Сара ясно усети възбудата му. За момент тя се сгуши в прегръдките му, а след това вдигна глава и го погледна. Искаше да каже нещо, но само се надигна и го целуна отново.

— Тук няма да останем дълго необезпокоявани, Мат, — прошепна му развълнувано.

— Знам, знам.

С усилие на волята той я пусна и се замисли.

— Според тебе, какво ще направи майка ти, ако сега влезе и ни завари така? Дали ще грабне веднага бойната си лопата?

Сара поклати глава засмяна.

— О, бедничкият! — тя посочи към библиотеката. — Ако искаш да се позанимаваш малко — ето там е моят касетофон. Малко е прашен, но да не ти прави впечатление. Не сме го използвали дълго време. Всъщност от смъртта на Грег.

Мат взе внимателно апарата от лавицата. След това, седна на килима и се огледа за контакт.

Сара донесе една касета, даде му я и го загледа как безуспешно се мъчи да натисне бутона за старт. Касетофонът не проявяваше никакви признаци на живот.

— Сега убеди ли се със собствените си очи, че е повреден? Съвсем се е скапал.

— Не се е скапал! Просто се е повредил — измърмори Мат и се зае да изследва внимателно апарата. — Тук свети ли някоя лампа, когато е в изправност?

Сара коленичи до него и посочи един червен бутон.

— Ами... като натиснеш ето това копче тук...

— Ммм... — Мат се замисли дълбоко и заразглежда задната страна на кутията. — Да имаш случайно някакви инструменти? Например отвертка или клещи? Ако намериш и един поялник, ще съм ти безкрайно признателен.

— Мисля, че имаше. В кухнята се въргаляха някакви отвертки, а останалите инструменти сигурно са в килера.

— Ще ида да погледна.

Когато се върна, видя, че Мат е разглобил касетофона на части. Около него бяха разхвърляни безразборно касети, а отстрани стояха Ейнджи и Сенди с развълнувани лица. Майка ѝ също присъстваше. Беше се настанила в едно кресло и наблюдаваше операцията с интерес.

— Ето, това са инструментите на Грег.

Сара подаде с гордост комплект отвертки, два чифта клещи и поялник.

— Много добре, сигурно ще потрябват! Мисля, че открих повредата и ще мога да го поправа.

Мат отново се съсредоточи върху плетеницата от кабели и платки, пръснати върху килима. Ейнджи и Сенди се включиха тутакси в играта. Сара ги наблюдаваше замислена. Чудеше се как може мъж като Мат да се занимава с такива глупости. Кой беше той всъщност и какво целеше? Тя си даде още веднъж сметка, колко малко познава този човек.

Дъщеря ѝ и Сенди явно се забавляваха чудесно. Сара се питаше как Мат успява да се спогажда толкова добре с всички. Обзе я прилив на нежност към него. Изчерви се и сведе поглед, сякаш всички наоколо можеха да прочетат мислите ѝ.

Накрая Мат остави инструментите и натисна бутона за старт. Чу се звънът на китарата на Сенди и пеенето на Ейнджи изпълни стаята. Събраха инструментите. Заедно с Мат Сара ги отнесе в килера.

— Ейнджи значи много за теб, нали? — попита Мат, докато поставяше поялника на лавицата.

— Изключително много! Не знам какво би станало с мене, ако я нямаше!

— Тя наистина има голям талант. Освен това изглежда се интересува от всичко, което става около нея. Одеве направо ме засипа с въпроси.

— Може би трябваше да я предупредя да бъде по-внимателна — усмихна се Сара.

— Но защо? Приятно ми е да говоря с нея! Любознателността е положително качество, скъпа — притисна я към себе си и я целуна нежно. — Ейнджи ти е дар от бога, Сара. За тебе, майка ти и починалия ти съпруг.

— Благодаря ти, Мат! Благодаря, че слагаш и Грег в сметката. Той загина, когато Ейнджи беше на пет години. Беше много малка, но въпреки това мисля, че Грег остави дълбока следа в живота ѝ. Тя много прилича на него — Сара се загледа във вратата и по бузите и се търкулнаха сълзи.

Мат я притисна по-силно.

— Толкова съм щастлив, че ме допусна в живота си, Сара! — хвана я за ръката и я поведе по стълбите. — Ето, скъпа, мисля, че се нуждая от още една глътка от твоето разкошно и неповторимо кафе.

Сара го настигна и го целуна по бузата.

— Който стигне пръв, печели — извика внезапно тя и се втурна нагоре.

Мат погледна как тя се изкачи леко, почти без усилие и я последва. Тялото му властно желаше Сара. Контролираше се с големи усилия. Тази жена беше влязла трайно в неговия живот, искаше му се да е винаги с нея.

Седмиците летяха неусетно. Понякога небето беше черно от облаци, а понякога се извиваха такива бури, сякаш щеше да настъпи краят на света.

Но Мат беше наблизо и неприятностите изглеждаха много по-поносими от друг път. Никога преди Сара не беше изпитвала такава радост от работата си на рибарската си лодка.

Сега тя стоеше на кея и наблюдаваше Мат, който лъскаше занемарената напоследък палуба на „Карена“. Бялата яхта се поклащаше леко.

— Хей, помощник, — извика тя накрая, — едни мои приятели предложиха да идем някъде на палатка за уикенда. Имаш ли желание да дойдеш? Сигурно ще ти хареса. С майка ми и Ейнджи ще ти намерим един спален чувал. Освен това ще ти трябва бански костюм и по-дебел пуловер за вечерта.

— Ммм! Звучи добре. Но какво ще стане с риболова?

Сара се засмя.

— Брей, ти си се пристрастил към тази работа повече от мене! Ако това те успокоява, ще ти кажа, че край къмпинга също може да се лови риба.

Мат бръкна в кофата и я напръска с вода.

— Знаеш какво имам предвид. Какво ще стане с „Бет“?

— Уловът беше слаб през цялата седмица. Сигурно съомгата се е скрила някъде и чака момента, в който ще престанем да ѝ обръщаме внимание.

— Добре! Ще взема моя спален чувал, но ти трябва да намериш палатка отнякъде.

Приятелите на Сара вече се бяха разположили около един приток на реката. Бяха разпънали палатките на равна пясъчна ивица, заобиколена от дървета.

Сара и Мат извадиха бързо нещата си от колата. Заедно с Ейнджи разпънаха шарена палатка и сложиха вътре спалните чували. Бързаха, понеже времето предразполагаше към плуване. Слънцето грееше силно от безоблачното небе и човек се чувстваше длъжен да се гмурне в прохладната вода.

Сара, Мат и Ейнджи облякоха банските си и се отправиха към реката. Тук, в малкия приток, течението беше почти незабележимо.

Сара си сложи маска за подводно плуване и се зае да издирва мидени черупки и цветни камъчета по дъното. Възнамеряваше да ги използва като украса на глинените вази, които правеха с майка си.

Мат и Ейнджи играеха с голяма надуваема топка. Махаха весело на моторните лодки и водните колела, които минаваха покрай тях.

— Виждаш ли бента? — извика Сара към Мат. — Можеш ли да се задържиш там, когато минава някоя лодка?

Мат се засмя и с готовност заплува нататък. След малко мина една лодка, собственикът, на която беше познат на Сара. Той спря мотора и я прекара бавно покрай преградата. В последния момент

завъртя рязко кормилото и даде пълна газ. Вдигнаха се големи вълни, Мат не можа да запази равновесие и цамбурна във водата.

Разнесе се смях и пътниците от лодката замахаха с ръце. Когато Мат се показва отново на повърхността, избухнаха аплодисменти. В следващия момент той се приближи към Сара. В очите му имаше закачлив блясък. Внезапно се хвърли върху нея и я потопи във водата.

Денят премина в много веселие и забавления. Слънцето вече залязваше, а Мат, Сара и Ейнджи още продължаваха игрите си във водата.

Мъжете бяха събрали сухи дърва и оградиха място за огън. Когато тъмнината се спусна, седяха около пламъците, печаха месо и си разказваха стари истории. Един от приятелите на Сара извади китарата си и подхвана някаква стара кънтри мелодия.

Луната надничаше през клоните на дърветата и осветяваше повърхността на водата. Сара седеше на един дънер до Мат. Беше склонила глава на рамото му, а той я прегръщаше нежно. Ейнджи беше отишла да спи.

Приятно ѝ беше да чувства топлината на ръцете му. Не искаше нощта да свършва никога. Тя въздъхна леко и затвори очи. Когато Мат си отидеше след сезона, щеше да си спомня тази нощ...

— Господи, защо не пратиш малко радост на грешната земя! — Сара нахвърля парчета лед в трюма. — Седем! Седем жалки съомги след четири дена усилена работа! Положението не е от най-розовите.

— Все пак животът не е толкова лош, Сара, — обади се Мат откъм кабината за управление. — Спомни си само, че...

— Мълчи! Трябва да обмисля положението! — Тя седна върху един сандък на палубата и подпря глава с ръце. — Ще вия и ще оплаквам нещастната си съдба. Може би съомгата ще ме чуе и ще се смили над мене. Може би доброволно ще се закачат на куката проклетите риби, как мислиш? От състрадание. Трябва все пак да знаят, че имам да плащам колежа на Ейнджи... и... да върви всичко по дяволите! Ох...

Мат отклони поглед от линията на хоризонта и се обърна към Сара:

— Какво се е случило?

— Убодох се на някаква треска. Типично! Злото не идва само — Сара направи измъчена физиономия.

Мат остави въжето, което държеше.

— Чакай, ще ти помогна. Не можеш да я извадиш сама. Освен това, виждам по-добре и ръцете ми не треперят.

Наведе се и извади внимателно треската, която се беше забила в крака на Сара.

— Готово!

— Да се надяваме.

Той се засмя и я прегърна през талията.

— Да се надяваме, че ще го преживееш някак — наведе се и целуна мястото, откъдето беше извадил треската. — Дори няма кръв.

— Мат! — Сара се засмя нервно. — По-откачен си от всякога.

Той се изправи бавно, притисна я до себе си и целуна къдриците й:

— Това е вярно, съкровище. Да не би да имаш нещо против? И какво ще правим сега според теб?

— Мисля, че трябва да се връщаме. Остана ни малко гориво, а и храната е на привършване. И най-вече — нямаме късмет.

Склони глава на гърдите му. Кожата му беше тъмна и топла от слънцето.

— Може би ще успеем да си платим поне нафтата.

— Може би! За печалба не може и да се мисли. Сякаш някой ни е омагьосал — погледна Мат в очите. — Всъщност бих останала още малко, но започвам да се затъждавам за Ейнджи и мама. Освен това, крайно време е да взема един горещ душ. Дойде ми до гуша солената вода.

Мат се засмя.

— Не мога да кажа нищо насреща, капитане. Да обявим ли решението си и на другите рибари по радиото?

— Да, но първо ме целуни.

— Винаги съм изпълнявал с готовност такива заповеди — вече я беше взел в прегръдките си.

Когато закотвиха „Бет“ в пристанището, слънцето стоеше високо в небето. Времето беше необичайно топло за средата на май. Сара се беше облегнала на кабината за управление и наблюдаваше как Мат се занимава с кормилото.

— В дни като днешния ми се ще да управлявам една малка и приятелски настроена ветроходна яхта — тя се любуваше на изпъкналите мускули под тъмносинята фланелка на Мат.

— Не бих казал, че управлението на ветроходна яхта е безпроблемно. А ако се пусне и моторът, „Карена“ може да вдига шум, колкото и всяка друга лодка. Освен това, няма такава уютна и прясно боядисана каюта като „Бет“ — Той се засмя.

— Мат, защо всъщност докара яхтата си тук? Защо не идеш да си изкараш почивката някъде на юг, където няма толкова бури и студени дни? Не мога да си обясня, какъв интерес може да има към Чарлстън човек като теб.

— Добър въпрос. Какво всъщност търся тук? Мисля, че може да го формулираме така: Аз бягам. Бягам от всички тези конференции, уговорки, делови срещи и коктейли. Бягам от стреса — затвори капака на компаса и я погледна сериозно. — Стремейки се към все по-хубав живот, аз постепенно забравих какво трябва да съдържа това понятие.

— Но защо избра моята лодка? Защо не се излежаваш някъде на слънце, за да си почиваш от неприятностите, а веднага си навличаш нови? Животът в открито море не може да се нарече комфортен.

— Твоята работа понякога наистина е дяволски трудна, затова пък винаги чувствам удовлетворение, щом свършим. Не мога да кажа същото за собствения си бизнес. Когато слагаш стръв на въдицата и я хвърлиш във водата, а след това изтегляш рибата на борда, ти знаеш точно защо го правиш. Когато чистиш люспите на рибите, ти чувстваш предмета на дейността си в ръцете си — можеш да го пипнеш или да го помиришеш. Нали разбираш какво искам да кажа? — Мат замислено потри челото си и продължи: — За мен, както и за братята ми, положението на нашата фабрика беше много важно. Постепенно предприятието се разрасна и изгубих от поглед отделните детайли. Изгубих се в джунглата от графици, планове и икономически анализи. И ето ме тук, излязъл от семейния бизнес и вършейки неща, които придават повече смисъл на живота ми. Така времето минава много приятно, отколкото ако гониш графици, повярвай ми!

— Звучи, като че ли си обмислял дълго решението си да се махнеш. Измислил си си достатъчно причини. Но какво ще кажат братята ти по този въпрос?

— Приемат решението ми. Единият сега се грижи за продажбите, а другият — за производството. Откакто участвам в предприятието само като акционер, търканията помежду ни значително намаляха.

— Ти! Наблюдател? Не може да бъде!

— Не можах да ми изплатят дяла и се разбрахме да си остана собственик, но да не се меса в управлението. Това донякъде ми допада. Трябва да призная, че се радвам, дето ти успя да впрегнеш така успешно работната ми сила тук, на „Бет“. По този начин нямам чувството, че само си губя времето, радвам се, че съм полезен на някого. Между другото, оказва се, че и като фабрикант съм свършил това-онова за клетите риболовци.

— Какво искаш да кажеш? — Сара проследи погледа му, отправен към инструментите в кабината.

— Ами, например това табло тук е конструирано в нашата фабрика. Радиостанцията също носи нашия фирмен знак — Мат се наведе и посочи към уредите. — А пък онова там...

— Стига, Мат! Това долу няма нищо общо със случая. Аз наистина си мислех, че ти тук само за ваканцията...

Той поклати глава.

— Преценката ти е погрешна. Всъщност „Карена“ беше конструирана, за да се експериментират някои нововъведения. На практика обаче нямах време дори да я изкарам от пристанището.

Сара се загледа към линията на хоризонта. Беше ѝ необходимо малко време, за да осмисли думите на Мат.

Затвори очи и вдигна лице към слънцето. Почувства внезапно леко бодване в сърцето. С мъка сдържа напиралите сълзи. Страховете ѝ се оправдаха. Един ден луксът щеше да започне да липсва на Мат, животът тук щеше да му се стори прекалено еднообразен. Щеше да се върне пак там, откъдето беше дошъл.

Беше дошъл само за развлечение през лятото. Любовта им, всички радостни мигове, прекарани заедно, са били само поредното му приключение. За нея обаче значеше много повече — Мат ѝ бе станал изключително скъп. Беше влязъл в живота ѝ. Всеки миг с него и всяка нежност, която си разменяха, Сара приемаше като прекрасен подарък.

Раздялата ѝ с Мат щеше да е много тежка — сега го съзнаваше по-ясно от всякога. Докато бяха заедно, тя си даде сметка колко

самотен и сив е бил досегашният ѝ живот. Мат бе събудил отново чувства в сърцето ѝ, които бяха дълго потискани.

Измина още една седмица в търсене на съомга в открито море. Отново нямаше късмет. Океанските течения и рибните пасажии сякаш се бяха съюзили против тях. Сара с всеки изминал ден ставаше все по-нервна и раздразнителна. Трудно се издържаха такива дни. Как щеше да обясни на семейството си, че не се е уловило нищо?

Отлетя още един ден, изпълнен с нови очаквания и нови разочарования. Настъпи нощта. Седяха на скамейката в каютата. Мат придърпа Сара към себе си.

— Отпусни се, скъпа! — масажираше внимателно слепоочията и челото ѝ. — С твоята нервност не допускаш никаква риба на борда.

Тя се обърна и сложи ръка на рамото му.

— Знам, но това ме отчайва още повече — погледна го загрижено, — не мога да печеля пари с продажба на солена вода. А това е единственото нещо, което се намира в изобилие наоколо.

— Според мене в момента трябва да се концентрираме върху една друга, не по-малко важна от риболова дейност — прошепна ѝ в ухото и я целуна нежно. — До утре сутринта съществуваме само аз и ти.

— Това звучи обещаващо — Сара постепенно се отпусна в ръцете му, обърна се и се изтегна на скамейката.

Мат обви ръце около талията ѝ. В един момент тя забрави грижите си. Мат покри лицето ѝ с целувки.

— Дните прекарвам в търсене на рибни пасажии, а нощите — в търсене на съкровища — отбеляза той.

Сара долепи устни там, където под разкопчаната риза се виждаше загорялата му кожа.

— Обичам търсенето на съкровища!

Ръцете му се плъзнаха под блузата и започнаха да гаят гърдите ѝ.

— Хубавото е, че знам какво търся и къде да го намеря — отбеляза Мат, галейки внимателно гладката ѝ кожа.

— Престани, възбуждаш ме! — Сара се засмя и се извъртя в ръцете му. — Престани, или ще ти покажа как правят любов пиратите.

— Впрочем, как го правят пиратите, капитане? Караш ме да се разкъсам от любопитство — Мат се зае да съблича памучната ѝ блуза

през главата.

— Много рядко — прошепна тя на ухото му, — правят го много рядко, защото невинаги се случва жена да попадне на кораба им.

Мат с многозначителна физиономия се претърколи над нея.

— Сега си давам сметка колко е хубаво, дето не съм пират, а само обикновен рибар. Голям късмет извадих и със състава на екипажа — петдесет процента от него са жени.

— Аз също нямам нищо против мъжката половина на екипажа.

— Това комплимент ли е или предизвикателство? Добре, няма да се замисляме дълбоко — Мат обвини ръце около раменете ѝ и започна леко да я целува по шията. — Бих го правил до безкрайност — шепнеше той в захлас.

— Защо си мисля, че навремето правехме и други неща — какво ще кажеш, помощник? — Сара се сгуши доволно в прегръдката му.

Целувките му ставаха все по-настойчиви и страстни. С една ръка я притискаше до себе си, а с другата галеше гърдите ѝ.

Сара имаше чувството, че за първи път е в прегръдките на мъж. Ласките му я караха да трепери от желание и страст. Кожата на лицето и раменете ѝ поруменя, а връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха.

— Искам да чувствам тялото ти с устни — шепнеше Мат разгорещено.

Наведе отново глава над гърдите. Целувките му я караха да стене тихо от възбуда. Затвори очи и сякаш загуби усещане за време и пространство.

— Моля те, Мат... — изплъзна се от устните ѝ, но сама не знаеше за какво го моли — да не разпалва толкова страстта ѝ или да я задоволи, колкото се може по-бързо.

Мат вдигна очи. В сумрака на каютата те изглеждаха тъмносини.

— Толкова си хубава, любима, — промълви тихо, — искам да целуна всяко кътче от тялото ти...

Бяха се любили много пъти тук, на „Бет“, но всяка нова близост беше сякаш по-вълнуваща и по-приятна от предишните. Двамата се вълнуваха, сякаш го правеха за първи път.

Мат внимателно започна да я съблича, като се наслаждаваше на всяко движение на тялото ѝ. С всеки свой жест Сара му показваше, че изпитва желание и радост. После се притиснаха един до друг. Сара затаи дъх. Любовта му всеки път я учудваше и вълнуваше. Вълнението

и страстта ѝ се усиляваха все повече. Чудеше се как е могла да живее без неговите нежности. Не искаше да мисли как ще изглежда животът ѝ, когато Мат ще си е отишъл...

Устните му се плъзнаха надолу по корема и бедрата ѝ. Сара притисна ръце около раменете му и цялата се разтрепери от възбуда. Горещи вълни пробягаха по тялото ѝ.

Мат плъзна устните си нагоре към гърдите, като същевременно галеше вътрешната страна на бедрата ѝ. Сара задиша тежко и започна тихо да стене.

— Ела, любими! Ела, Мат, искам те...

Той разкопча панталоните си с треперещи ръце и бързо ги изхлузи. Разгорещеното му тяло се притисна плътно до нейното.

Сара почувства как светът се завъртя около нея. Сега съществуваша само те двамата — изгубени някъде в безкрайността на океана.

Дъхът му галеше страните ѝ.

— Ти наистина ме подлудяваш, Сара.

Проникна в нея и започна да се движи. Телата им се сляха в едно. Движенията им ставаха все по-бързи, а шепотът на Сара — все по-страстен.

— Да, Мат... — отронваше се на пресекулки от треперещите ѝ устни. — Да, да, да!

След малко настъпи кулминацията. Шепотът ѝ се превърна във вик. Светът се завъртя и сякаш вече не съществуваша нито време, нито пространство. После се отпуснаха задъхани и скоро потънаха в сън — все още притиснати един до друг в нежна прегръдка.

Следващата сутрин беше топла, а ясното небе предвещаваше горещ ден. Сара отвори очи и се усмихна, като видя, че Мат вече е станал и вари кафе. Беше един от онези дни, в които ѝ се искаше да прегърне целия свят.

Когато наливаше кафето, тя се надигна и го целуна по бузата.

— Изглежда краткият сън не ти се отразява зле, съкровище, — отбеляза Мат с шеговит тон.

После отиде в кабината за управление, за да погледне уредите. Сара кимна и се загледа през илюминатора към хоризонта, сякаш търсеше нещо. Мат се върна и отпи глътка от горещата течност.

— Водата изглежда добре — промърмори Сара замислено. — После, като видя учудения му поглед, обясни: — Този наситен зелен цвят на водата е хубав признак. Рибата обикновено кълве добре в такива дни. Но досега имаме толкова лош шанс, че вече не вярвам на никакви правила и предчувствия. Май все се оказва, че греша. Другите рибари също нямат голям късмет. Големият ни опит тази година и той не ни помага много. Непрекъснато се разминаваме с рибните пасажи.

Тя вдигна рамене, взе чашата си и излезе на палубата. Мат я последва.

— А пък аз се надявах да науча от тебе някакви големи тайни за лова на съомга. Да не би аз да съм кутсузлията тук?

— Още ли имаш желание да купуваш „Бет“, или вече си избил тази мисъл от главата си? — каза тихо Сара, сякаш се страхуваше от отговора му.

— Това е точно лодката, която търся — рече Мат и присви очи, за да открие другите лодки наоколо.

Силуетите им се открояваха на фона на тъмната вода — до най-близката имаше не повече от два километра.

Сара отпи глътка кафе. Горещата течност опари гърлото ѝ, но тя като че ли не го усети.

— Този сезон е толкова лош, че в края му навярно много лодки ще отидат за продан. И всичките с разрешително. Сигурна съм, че доста от колегите ми сега проклинат нещастната си съдба и си мислят колко добре би било, ако успеят да се отърват от лодката си и да се заемат с по-доходен бизнес.

Мат сложи ръка на раменете ѝ.

— Ще се видя в чудо коя да си избира, така ли?

Тя отстъпи крачка назад и се обърна към него:

— Надявам се, че ще намериш лодката, за която си мечтаеш. Естествено това няма да е „Бет“. Мисля, че няма да се разочароваш особено.

— О, Сара, ти си моят сладичък капитан. Но защо си толкова безпощадна, когато стане дума за „Бет“? Трябва да ми дадеш поне мъничка надежда. Помисли си, че духът на твоя екипаж ще спадне. — Погали я по къдриците и продължи: — Ако се държиш така зле с мен, сигурно животът ми ще стане кошмарен.

— Един капитан е длъжен да мисли преди всичко за своя кораб, помощник! Сега бъди така добър да приготвиш въдиците, защото съомгите вече сигурно чакат с нетърпение да ги пуснем долу в трюма.

Мат отдаде чест и с няколко уверени движения разплете кордите и пусна въдиците във водата. Беше усвоил занаята. Истинско удоволствие беше да работиш с него през деня. Да не говорим за нощите.

Нощта беше непрогледна. Луната беше закрыта от облаци, а на небето се виждаха само няколко бледи звезди. Сара държеше с две ръце кормилото и се взираше напред в тъмната вода. Носът на „Бет“ пореше вълните и образуваше ивици пяна. Моторът бумтеше на пълни обороти. Сара не чувстваше умора. Напротив — сякаш беше изпълнена с енергия и нови сили. Може би тази нощ щяха да хванат още риба!

Съобщението за откриването на рибния пасаж беше дошло по радиото. Всички признаци показваха, че ще има добър улов. Мат беше долу в каютата и вареше кафе. През шума на двигателя Сара чуваше познатото тракане на съдовете.

Хвърли поглед към светлините на другите лодки — всички се бяха втурнали да преследват съомгата. Възбудата растеше с всеки момент.

Внезапно „Бет“ потрепери. Тежкият ѝ корпус изстена и се заклати. Чу се прашене на чупещо се дърво. След това лодката се наклони на една страна и спря.

Сара се беше вкопчила в кормилото, иначе щеше да падне на пода. От ужас дъхът ѝ спря. „Бети“ се бе натъкнала на плитчина. Наклонът на корпуса се увеличи.

Подводна скала! „Бет“ сигурно се беше ударила в подводна скала, неозначена на картата. Лицето на Сара побеля като тебешир, а коленете ѝ затрепериха.

— Мат! — извика тя отчаяно. — Мат, добре ли си?

Угаси мотора и се послуша.

— Само дето разлях кафето — чу се откъм каютата. — Няма нищо сериозно. Какво стана?

— Ударихме се! Виж дали влиза вода. Аз ще се обадя по радиото. Дано от другите лодки вече са видели, че имаме проблеми.

Малко след това тя коленичи и се загледа във водната струя, нахлуваща през дупката в корпуса. Лицето ѝ беше измъчено.

— Мисля, че ще можем да я изпомпим. Ти се заеми с помпата, а аз ще сляза да видя колко голяма е пробойната.

— Да дойда и аз — предложи Мат, когато излязоха на палубата.

— Няма нужда, ще се оправя. Хайде, започвай да изпомпваш, какво чакаш!

Взе от лавицата един фенер и ръчката на помпата, а след това обясни на Мат как да изпомпва водата. Като се убеди, че той се справя, отиде към страничния борд. Наведе се и огледа корпуса над ватерлинията. Прясно боядисаният дървен борд беше начупен на няколко места.

Сара се наведе още по-напред, с мъка пазейки равновесие. Видя колко големи са пробойните и изпъшка отчаяно. Скалата се беше врязала странично в корпуса и го беше разрязала като с нож. Наклонът на лодката постепенно се увеличаваше.

Сара погледна към небето и се закани злобно на луната, която в този момент беше излязла иззад облаците и обля сцената с бледата си светлина.

— Защо се скри? Защо не ме предупреди? — сълзите се търкаляха по бузите ѝ, а раменете ѝ потрепериха.

Тя стисна зъби, избърса очите си и се върна в кабината.

— Много ли е зле? — попита Мат загрижено.

— Носът е повреден и има няколко пробойни отстриани — отговори му, колкото се може по-спокойно. — Но се надявам, че с помощта на помпата ще успеем да се доберем до вкъщи. Да видим дали някой ще се съгласи да ни довлече до пристанището.

— Да ни довлече ли?

Сара протегна ръка към радиостанцията.

— В такива случаи винаги е по-добре да има наблизо някоя друга лодка. Ако съм сгрешила в сметките и лодката потъне, не ми се ще да оставам сама в открито море. Господи, утре сигурно щеше да има добър улов, а сега на всичкото отгоре ще лишим и някой друг от него.

— Но нали ще алармираш и бреговата охрана? — Мат се подпря на кабината, като в същото време продължаваше да помпи.

— Естествено. Но там се задействат чак когато нещата станат прекалено сериозни. Както изглежда, все пак ще успеем да се справим

със собствени сили — гласът ѝ звучеше спокойно. — Морето е гладко като тепсия. Би трябвало, следователно, да се доберем до Чарлстън без особени перипетии.

Сара натисна бутона за предаване и отпрати в ефира своя зов за помощ. От другите лодки веднага ѝ отговориха. Най-близката лодка — „Хирон“ се отпрати към тях.

В тишината на нощта се дочу приближаващо бумтене. Внезапно различиха и един друг шум — кучешки лай.

— Май са взели куче на борда — отбеляза учудено Мат, като не преставаше неуморно да помпи.

— Да, Джейкъб работи на тази лодка, а това е кучето му. Онзи нахален пес, който ни запозна, спомняш ли си?

Лодката се приближи на около двадесет метра от „Бет“. Мъжът на кормилото им махна.

— Ще съм наблизко — провикна се той. — Ако има някакви проблеми, веднага ще ви взема на борда.

— Това ли е Джейкъб? — Мат присви очи. — Онзи със зеленото яке? Едвам го различавам.

Сара проследи погледа му.

— Да. Това е Джейкъб. Работи от незапомнени времена на пристанището, а понякога излиза в морето с някоя лодка.

— Мисля, че веднъж се видяхме с него в един бар — Мат се усмихна. — Тогава той ми даде един добър съвет и аз му се доверих. Сега знам, че е бил прав.

Сара го погледна, без да разбира нищо.

— Запази си силите за помпането и приказвай по-малко, Мат. Друг път ще ми разкажеш какво сте правили в бара с Джейкъб.

Тя се загледа към тънката, едва забележима светла линия на хоризонта. Това бяха светлините на Чарлстън.

— Като се умориш, кажи. Аз ще те сменя.

Бавното и мъчително завръщане в пристанището им обтегна нервите. Сара беше казала, че едва ли ще бъде детска игра да се доберат до там, но се оказа доста по-сложно. Какво щеше да прави, ако „Бет“ потъне? Колко ли щеше да струва ремонтът ѝ, ако все пак стигнат брега? Всяка вълна, която се плискаше в наклонения борд на лодката, сякаш ѝ причиняваше физическа болка. Беше отчаяна.

Усети погледа на Мат и се постара да му се усмихне окуражително. Знаеше, че едва ли ще го заблуди. Той достатъчно добре виждаше състоянието на лодката.

Океанът досега беше благосклонен, но положението можеше да се промени всеки момент. Ако се извиеше буря, или дори се появеше малко по-голямо вълнение, „Бет“ тутакси щеше да се устреми към дъното.

Мат отвърна на усмивката ѝ. Сара разбра, че той на свой ред се опитва да я успокои. Испита желание да се сгуши в топлата му прегръдка, но само стисна по-здраво кормилото и продължи да поддържа курса.

Мат помпеше неуморно. Не спря нито за миг. Сара се стараеше с всички сили да успокоява люлеенето на лодката. Но не успяваше да прогонва мислите за последствията от катастрофата. Несъмнено, ще се наложи да извади „Бет“ на сух док, за да се поправи страничния ѝ борд. Остатъкът от сезона щеше да бъде пропуснат и колежа на Ейнджи ще остане само едно добро намерение. Тя изстена беззвучно.

Всяка вълна, която удряше лодката, разширяваше пробойните и увеличаваше наклона. От неравните краища на дупките се откъртваха парчета дърво и изчезваха във вълните. Преди пет години беше станала подобна авария, макар и по-незначителна. Тогава трябваше да плати триста долара, за да извади „Бет“ на сухия док.

Освен това, трябваше да чака няколко дълги седмици, докато ѝ дойде редът. Времето, прекарано в бездействие, без съмнение щеше да стопи спестяванията ѝ.

Сара се усмихна горчиво. Сега дори не можеше да продаде лодката на Мат. Беше пропуснала и този шанс.

Доця ѝ се да отпусне глава на кормилото и да се разплаче. Беше отчаяна и уморена до смърт. Вместо това обаче го стисна до болка и се загледа упорито напред.

„Четиристотин долара! А защо не и четири хиляди!“ — Сара изстена.

С огромно усилие на волята се сдържа да не накъса предложението за поправка на „Бет Лу“ и да го хвърли в тъмнозелената вода.

„И това съвсем няма да е всичко“ — погледна дългата поредица лодки, които чакаха за ремонт на сухия док, а после махна с ръка и се запъти към паркинга.

Мат я последва с тежки стъпки. Гледаше я угрижен и замислен. Добре разбираше състоянието ѝ. Нощта беше много напрегната и изтощителна. Часовете, които прекараха на „Бет“, докато я вкарат в пристанището, им бяха изсмукали силите.

Мат беше прекарал цялото време на помпата. Освен това трябваше да внимава и за показанията на индикаторите, докато Сара управляваше лодката.

Часове наред изгубиха, докато укрепят повредената лодка на мястото и в пристанището.

Мат беше присъствал, когато ѝ предадоха предложението за ремонт и после я видя, как отиде до сухия док и дълго гледа към редицата лодки, чакащи за поправка.

Ритна ядосано един камък и се загледа във водата. Искаше му се да я успокои, да ѝ каже нещо весело — така, че тя да забрави за грижите, но нищо не му идваше наум. „Бети Лу“ — гордостта и любовта на Сара стоеше на дока като ранен кит, изхвърлен от вълните на брега. Можеше да си представи какво изпитва тя в този момент.

А той не можеше да направи нищо, освен да подритва камъни. Изпитваше необходимост да я прегърне, да я погали по русите къдрици и двамата да забравят за всички неприятности. Но един вътрешен глас му подсказваше, че това не е подходящо за момента.

Сега стояха един до друг, всеки погълнат от мислите си.

— Свободен си от задълженията си, Мат, — обади се тихо Сара. — Можеш да се върнеш на „Карена“. Ще се видим утре.

Раменете ѝ бяха отпуснати, а лицето — измъчено. Отвори вратата на колата си и влезе вътре. Облегна се уморена на седалката и протегна ръце.

„Прекалено съм уморена, за да обмислям планове за бъдещето“ — реши тя накрая.

Мат заобиколи и се качи от другата врата. Искаше му се да я вземе в прегръдките си и да я успокои. Но си даваше сметка, че Сара досега се беше държала с върховни усилия на волята. И най-малката проява на съжаление щеше да я накара да избухне в сълзи и тогава щеше да стане много по-лошо.

Когато минаваха по малкия мост, който свързваше — пристанището с града, той наруши най-последното потискащо мълчание.

— Утре рано ще дойда у вас. Може да закусим заедно и да обмислим положението. Ще говоря с един...

Сара поклати глава.

— Не! Аз ще дойда при тебе на „Карена“, когато ми се проясни главата.

След това отново настъпи мълчание. Пътуването се стори на Мат безкрайно дълго.

Сара паркира колата и погледна към него.

— Можеш да постъпиш на работа на някоя друга лодка — каза тя, като се усмихна горчиво.

Изпита съжаление към нея и нещо го бодна в сърцето, като си помисли, че сред морето от неприятности тя се грижеше и за неговите проблеми.

Отвори вратата и слезе от колата.

— Няма да помръдна от сегашното си работно място, Сара. Ще те чакам. Никога не бих изоставил любимия си капитан в беда.

Напрегнатото му лице не съответстваше на шегата в тези думи и той бързо млъкна.

— До утре — Сара му махна и потегли нататък.

Няколко секунди Мат стоя, загледан в отдалечаващата се кола, а после се обърна и закричи към нея.

— Дали Джейкъб ще ми даде съвет и за този случай? — мърмореше си той под нос, докато минаваше по трапа, — може би тази вечер все пак ще е добре да се отбия в бара.

Сара затвори чеквата си книжка и после ядосано я хвърли на масата.

— Положението не е блестящо. Всеки път, когато погледна тук, направо ми прилява. Нямам пари и не знам какво да правя.

Майка ѝ стоеше до нея. Сложи успокояващо ръка на рамото ѝ.

— Можем да ипотекираме още веднъж къщата — предложи ѝ замислена.

— Не вярвам, че в банката ще се съгласят. А освен нея, нямаме нищо друго. Сега дори не мога да продам „Бет“. Никой няма да я купи в това състояние, а дори и да се намери купувач, сумата ще бъде символична.

Сара взе книжката си и откъсна празна бланка.

— А имаме и други дългове — показва една колона от цифри. — Тази година можехме да ги върнем всичките с малко повече късмет. Но напоследък късметът ми никакъв го няма. Всичко ми дойде до гуша.

— Сара, не си мигнала цяла нощ, а днес през цялото време си обикаляла, за да уреждаш ремонта. Защо просто не си вземеш горещ душ и не отидеш в леглото? Утре всичко може да изглежда по-поносимо. Сега ще ти донеса нещо за ядене и след това трябва да се наспиш!

— О, мамо, бих спала цяла седмица, но от това нещата едва ли ще се оправят. Но добре, че все пак „Бети“ не потъна. Като си помисля, че можеше да бъде и много по-лошо — Сара се усмихна измъчено. — Не мога повече да живея в тази несигурност. Постоянно се самообвинявам, като си помисля и за Ейнджи. Тя трябва да получи добро образование. Трябва да отиде в колеж. Нали и ти мислиш така? — тя се наведе и разтри изтръпналите мускули на врата си.

— Да, разбира се. Но за това има още време.

— Няколко години ще минат неусетно. Налага се непременно да измисля нещо. Чудя се дали Мат все още се интересува от „Бети“? В това й състояние? Може би наистина е по-добре да я продам и да си потърся някаква друга работа. Сигурно ще намеря нещо подходящо, макар че едва ли ще ми доставя такова удоволствие, както риболова.

Тя се изправи и се обърна към майка си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Как мислиш, дали да ида при него и просто да му кажа, че „Бет“ му принадлежи? Че му я подарявам, с оглед на финансовото си положение?

— Върви да спиш, детето ми! Повярвай ми, утре всичко ще изглежда по-добре!

Хелен сложи ръка на рамото на дъщеря си и я погледна.

— Не забравяй, че все още имаш мен и аз няма да допусна да си разбиеш главата в стената.

— Добре, мамо. Ще умуваме утре. Дано наистина утрото излезе по-мъдро от вечерта. И няма нужда да ми носиш нищо за ядене. Цялата тази история се отрази фатално на апетита ми.

Сара беше смъртно уморена, но не можеше да заспи. Лежеше в широкото си и удобно легло и гледаше как лунната светлина хвърля бледи отблясъци по стените на стаята.

Обърна се неспокойно на другата страна. Чувстваше се самотна и безпомощна. Никога през изминалите години, откакто загина Грег, не се беше чувствала толкова самотна. По бузите ѝ се търколиха сълзи.

„Бети Лу“ се беше превърнала в част от самата нея. Лодката ѝ напомняше за времето, когато бяха заедно с Грег. А сега и за Мат.

Да се раздели с „Бет“ означаваше, освен всичко друго, и раздяла с Мат. Ако лодката премине в негово владение, връзката им несъмнено щеше да свърши. В това беше твърдо убедена.

Нима през цялото време той не беше искал преди всичко „Бет“? Когато я получи, ще изчезне от живота ѝ, макар че всичко в нея ще му напомня за техния „малък роман“. Сигурно нямаше да го види никога повече.

А що се касаеше до „връзката“ им, на брега тя май изглеждаше като риба на сухо. Поне по отношение на Мат. На брега той се държеше нежно и приятелски, но се контролираше добре и не даваше израз на страстта си.

Отчаяна, Сара зарови глава във възглавницата. Тази нощ леглото ѝ се струваше прекалено голямо, а завивките — прекалено широки. Нищо не беше както трябва.

Жадуваше за близостта на Мат, за топлите му, силни ръце. Спомни си за нощите, които бяха прекарвали заедно на „Бет“. Спомените нахлуха в главата ѝ. Не можа да се сдържи и сълзите отново потекоха по лицето ѝ. Толкова хубаво ѝ беше тогава — всеки път като че ли започваха отначало...

След това си припомни и онази лунна нощ на къмпинга...

Дърветата изглеждаха призрачно на лунната светлина. От другите палатки не се виждаше никаква светлина. Всички бяха вече заспали...

Тогава тя се бе събудила от шепота на Мат:

— Сара, ела да видиш луната — сянката му се открояваше през отвора на палатката.

— Колко е часът? — попита го тихо, за да не разбуди майка си и Ейнджи.

— Два. Ела навън! — той придържаше брезента, за да може да излезе.

Сенките на предметите бяха мастиленочерни. Но луната обливаше всичко с призрачната си светлина.

Очарована, Сара се облегна на рамото му и се огледа наоколо. Хълмовете, които денем можеха да се видят от това място, сега се открояваха едва забележимо. Приличаха на къщите на някакви великани.

— Ела във водата — предложи Мат с приглушен глас и я поведе далече от палатката.

Тя вървеше доверчиво до него, омагьосана от очарованието на нощта. Никой не смущаваше спокойствието им.

Изведнъж кратък вик наруши тишината.

— Какво беше това? — попита Мат.

— Предполагам, че е някаква птица. Не се страхувай. Аз съм с тебе! — прегърна я и я целуна по бузата. В очите му имаше странен блясък. След това долепи устните си до нейните...

Сара скочи от леглото, облече халата си и се запъти към кухнята, за да си налее чаша вода.

Вместо това обаче излезе от къщата и се заразхожда по пътеката, за да прогони мислите си. Но когато се върна в леглото, спомените отново нахлуха в съзнанието ѝ...

Онази нощ не беше минала само с една целувка. Мат почти я беше подлудил от страст със своите ласки и нежности. Но не отиде по-нататък. По някое време я заведе до палатката и просто ѝ пожела лека нощ.

Винаги, когато бяха на брега, Мат оставаше глух за желанието ѝ да се любят. Тогава, край реката, тя беше много разочарована. Щеше ѝ се да го бутне във водата. Поведението му беше необяснимо. Той беше толкова страстен на борда на „Бети“ и толкова въздържан на сушата...

На следващата, сутрин нещата не изглеждаха по-розови от предишния ден. Главата я болеше, а мислите ѝ отново се блъскаха безразборно в търсене на изход от ситуацията. По някое време през нощта трябва да беше заспала, но въпреки това изобщо не се чувстваше отпочинала.

Грижите около ремонта на „Бет“ и неизяснените ѝ отношения с Мат Ейндриън продължаваха да тегнат на сърцето ѝ.

Отиде до пристанището. Паркира колата и се запъти към дока. Мат стоеше на палубата на „Карена“. Като я видя, махна ѝ весело с ръка и се запъти да я посрещне.

Откъм морето духаше свеж утринен бриз: Но това не беше достатъчно, за да разсее мислите на Сара. Беше взела решение. Спря за миг и сложи ръка на гърдите си, а после продължи с усилие на волята. Сякаш стъпваше боса по натрошени стъкла.

— Мат, искаш ли все... още да купиш „Бети“? — промълви и след това стисна устни, сякаш се срамуваше от думите си.

Мат понечи да отговори, но тя го спря с жест:

— Естествено, ще приспадна от цената разходите по ремонта.

— Сериозно ли говориш, Сара?

Мат изглеждаше измъчен. Преди не го беше виждала в такова състояние. Имаше тъмни кръгове около очите, лицето му беше бледо, а погледът — празен. С нищо не напомняше за онзи веселяк и шегаджия, с който някога бяха прекарвали много страстни нощи на борда на „Бети“. Между тях сякаш зееше пропаст, а не само тясна ивица вода.

Сара хвърли поглед към празното място до „Карена“. Сърцето ѝ се сви, но отново насочи вниманието си към човека на палубата на бялата яхта.

— Да, напълно съм сериозна. Няма да премълча и това, че можеш да намериш доста по-добра лодка на разумна цена веднага, щом свърши сезона.

Мат скочи на кея. „Карена“ се поклати леко.

— И колко искаш за „Бет“?

Гласът му беше тих, но думите, кой знае защо, ѝ причиниха болка. Искаше ѝ се да се сгуши в прегръдките му и да не гледа повече към празното място до яхтата му. Но сега трябваше да се владее.

— Четиринадесет хиляди — Сара издаде напред брадичка и направи неволна гримаса. — Не бих я продала на никого, ако не съм убедена, че ще се грижи добре за нея. Ти показва, че можеш да се справяш отлично и се надявам да го правиш и за в бъдеще, а освен това...

— Поласкан съм — прекъсна я Мат. Внезапният му сарказъм ѝ причини болка. — Мога да оценя какво значи предложението ти да продадеш уникалната си лодка... За теб тя явно значи повече от всичко

друго на този свят и ти ѝ посвещаваши цялата си любов, време и внимание. В сърцето ти няма място за нищо друго. Не се тревожи, ще се грижа за твоята „Бети“ като за любимо дете.

— Мат, почакай...

— Не! — прекъсна я той. — Още днес ще ти подпиша чек и не искам да слушам повече за това проклето корито.

След това се обърна и забърза по трапа към яхтата си.

„Добър финал на нашия роман, няма що — помисли си Сара с горчивина. — Но все пак един ден краят му трябваше да дойде“.

Любовта им беше прекалено страстна и бурна, за да бъде продължителна. Сара не беше сигурна дали Мат не си е мислил през цялото време само за „Бет“.

Сега, когато вече стана неин собственик, той щеше да зареже Сара като играчка, която му е омръзнала. Изведнъж ѝ се стори чужд. Защо поне за миг не се опита да я успокои? Къде останаха ласките и нежностите му?

Тя се загледа в палеца си, където се открояваше розов белег от зарасналата рана. Стисна зъби и сви юмруци. Беше преживяла толкова разочарования през живота си. Нямаше да се остави да я залъгват като малко момиченце. Бе дошло време да покаже какво е научила от житейските несгоди.

Когато слънцето започна да клони на запад, Сара вече държеше в ръце подписания чек. Всички формалности бяха уредени и всички книжа — подписани.

Загрижеността в погледа на Хелен и следите от сълзи в очите на Ейнджи я потискаха.

Седяха на масата в кухнята. Сара се помъчи да се усмихне и заговори с оптимизъм за бъдещето. Когато обаче майка ѝ спомена за Мат Ейндриън, тя едва е изпадна в истерия. Вече нямаше такъв човек в нейния живот...

През следващите дни времето чувствително се влоши. Почти всеки следобед валеше, а небето беше покрито с тъмни облаци. Сара се сгуши в дъждобрана си и се отправи през дъжда към дока. Под краката ѝ се плискаше водата от многобройните локви.

— Какво правиш тук? — чу се изведнъж познат глас и една силна ръка я хвана за рамото.

През дъждовните капки съзря лицето на Мат.

— Имам да уреждам едни работи. Пусни ме!

— О, така значи!

Тя се опита да се отскубне, но не успя.

— Почакай.

Мат се засмя и я хвана още по-здраво. Широките му рамене я предпазваха от струите вода.

— Има нов ред на пристанището. Първо трябва да кажеш паролата и след това можеш да се приближаваш до лодките. Това прави живота на собствениците по-сигурен. Паролата за днес е отговорът на въпроса „Какво правиш тук?“

Сара знаеше, че няма да я пусне, докато не задоволи любопитството му.

— Искях да се огледам за някоя лодка.

— Какво значи това?

— Имах предвид да огледам „Глазгоу Бегър“ — Сара се дръпна рязко, — горката лодка е накрая на силите си. Чух, че е обявена за продан. По-малка е от „Бет“, но на мене ще свърши работа.

Бръкна в джоба си и извади оттам един ключ.

— Ще отида да я огледам, преди да направя предложението.

Мат стисна ръката ѝ до болка. Очите му блестяха заплашително. Явно се владееше с мъка.

— Искаш да купиш друга лодка?

Хвана я за рамото и я разтърси. Сара неволно потрепери.

— Значи искаш да купиш друга лодка с парите, които ти дадох за „Бет“, така ли!

Поведе я към „Карена“, все още стискайки я за ръката.

— Пусни ме! Пусни ме, чуваш ли! — Сара се дърпаше с всичка сила. — Махни си ръцете!

Не преставаше да вика, макар че наоколо нямаше никой, който да ѝ помогне. Стигнаха до „Карена“, Мат я взе на ръце и прекоси трапа.

— Това си е чисто отвлечение! — протестираше Сара.

Пусна я чак когато влязоха в кабината.

— Ти си най-глупавата и безразсъдна жена, която съм срещал някога — започна Мат разгневен.

— Момент, мистър Ейндриън! — Сара го погледна в очите. — Аз пък досега не бях срещала мъж, който така да ме използва.

— Никога не съм те използвал, Сара! Ти си просто сляпа и глуха. Виждаш единствено това, което искаш да видиш. Но сега ще ти кажа едно нещо със сигурност — няма да допусна да купуваш лодка и да излизаш сама в океана!

Сара оправи една немирна къдрица, която беше паднала на челото ѝ. Очите ѝ святаха гневно.

— Нали трябва да преживявам от нещо. Риболовът е моята професия. Ти нямаш абсолютно никакво право да определяш, дали ще купувам лодка, или не!

Той пристъпи към нея. От мокрото му яке се вдигаше пара.

— Още веднъж ти казвам, че няма да допусна да купуваш лодка.

Тя го гледаше объркано.

— Мат, нали сега имаш „Бет“. Какво искаш още?

— „Бет“ ли? — той съблече якето си и го хвърли ядосано на масата. — Ти знаеш ли изобщо какво е да обичаш? Да изпитваш копнеж към някого. Да си изгубиш акъла! Да, аз просто съм полудял от любов, и то не по онова прогнило корито.

Внезапно я сграбчи и се зарови в косите ѝ.

— Единствената ти грижа е как да запазиш „Бет“... Аз смятах, че поне малко мислиш и за мен. А и за себе си. Господи! Та тази лодка е само един предмет. Купчина дъски и ръждясала ламарина. Аз искам само тебе, Сара! Единствено и само тебе!

Сара беше изумена.

— Защо не си ми го казал досега?

Мат вдигна отчаяно ръце.

— Понеже виждах, че си „влюбена“ само в „Бет“. Освен това смятах, че живееш със спомените си за Грег. Просто не можех да понасям...

— Но Мат! Аз наистина много обичам „Бет“. Също така си спомням за времето, когато Грег беше жив. Но това е минало! А що се отнася до настоящето, интересуват ме само Ейнджи, мама и... ти!

— Ако е истина, Сара, тогава по дяволите лодката! — Мат я взе в ръцете си. — Ожени се за мен! Още сега! Аз ще се погрижа да нямаш повече никакви грижи. Ще бъдем винаги заедно. През зимата ще оправяме екипировката, а през лятото ще ловим двамата риба с „Бети“. Няма да има нужда да наемаш нов помощник, защото аз ще работя за тебе през всеки сезон...

Сара го погали по косата, хвана главата му и прошепна в ухото му:

— Ти наистина си невъзможен, помощник. Но аз просто те обичам и затова... съм съгласна!

Целуна го. Дадоха воля на цялата страст и копнежи, които бяха крили в себе си през времето на раздялата. След това Мат каза:

— Ела, имаме да вършим много неща.

— Така ли? Аз пък си мислех, че... — Сара обви ръце около врата му и погледна многозначително към койката.

— Малко по-късно, палавнице — Мат се засмя. — Аз самият не знам кое да свършим най-напред — мина цяла вечност, откакто го правихме за последен път, но все пак си мисля, че трябва да идем и да зарадваме майка ти и Ейнджи. Освен това, имаме едно посещение до месарницата.

— До месарницата ли?

— Ами да, мисля, че кучето на Джейкъб си е заслужило едно голямо парче деликатесен салам.

— Правилно, съгласна съм, помощник!

Мат повдигна брадичката и сложи пръст на устните й.

— На борда на „Карена“ аз съм капитанът. Имай го предвид. Но имам едно място за юнга.

— Трябва да си помисля. Ти, така и така ме отвлече на борда на яхтата си... хм, като напрегна цялата си воля и потисна гордостта си, може и да се съглася с предложението.

Мат се засмя.

— Майтапех се бе! Нали знаеш колко ми беше добре в качеството ми на помощник, когато ходихме за риба. Особено ми харесваха нощните ми задължения. Да не съм луд да си проигравам късмета с разни номерца за командване.

Сара искаше да каже нещо, но устните му се долепиха до нейните и тя реши да го отложи за друг път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.